

MAGYAR NŐK LAPJA

III. EVFOLYAM 26. SZAM

SZERKESZTI PAPP JENO

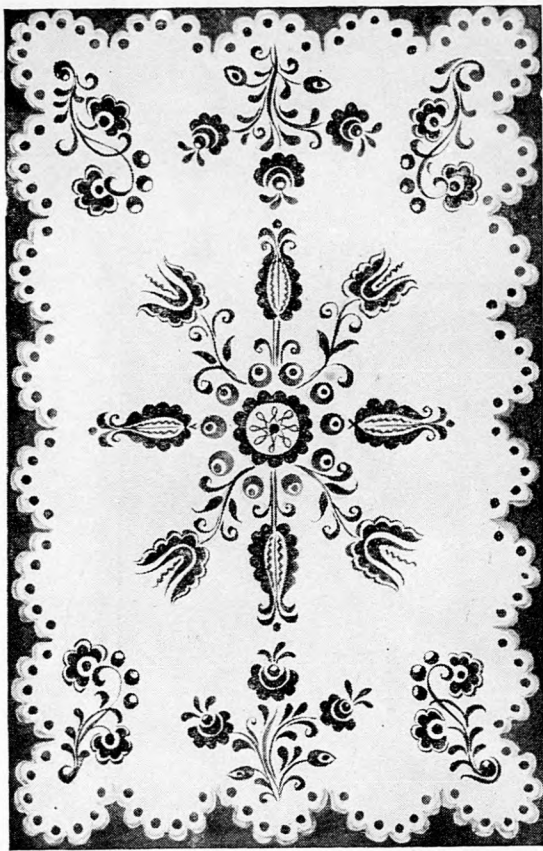
BUDAPEST, 1941. SZEPT. 10

FOTO: ANGELO IV., VÁCI-UTCA 24

ANGELO
PHOTOS

MINDER SANDORNE, BUDAPEST

1.

2.

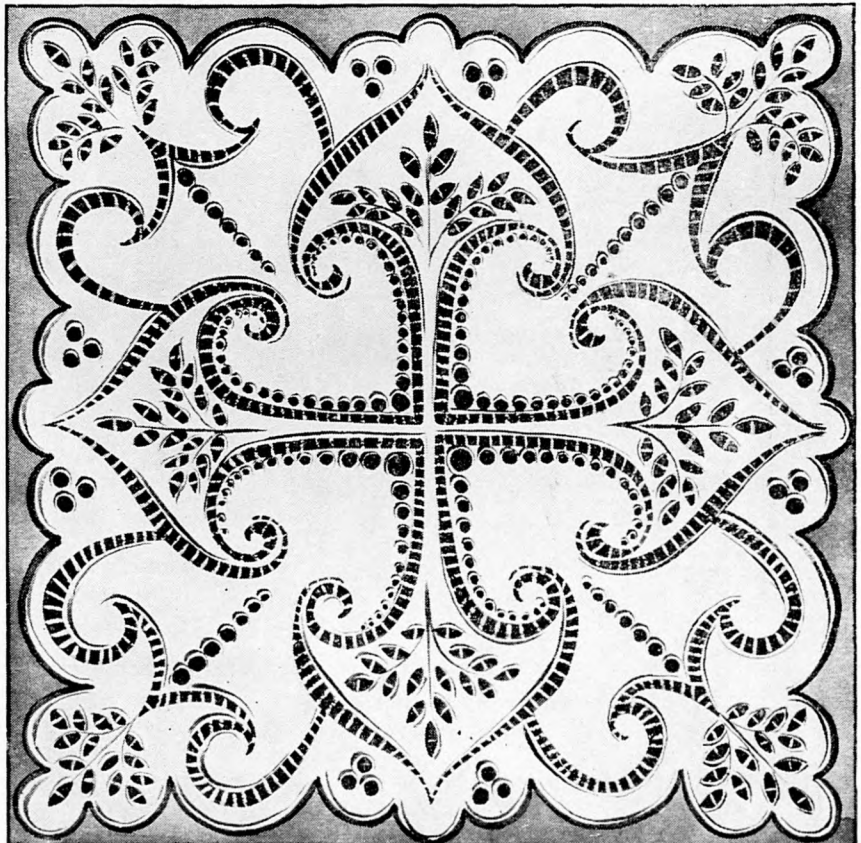
1., Magyaros hímzett terítő 60x90 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva P 5.—. Hímzéséhez jólmosható színes gyöngyfonál matringja 39 fillér. — Szúrtsablónja P 1.50.

2., Rátétes kis függöny (vitrázs) 50x75 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva, rózsaszín vagy zöld pamutvászon rátéttel együtt P 7.20. — Szúrtsablónja P 2.—.

3., Különleges madeira miliő. 90x90 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva P 6.60. — Szúrtsablónja P 1.60.

Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám

A MUL Kézimunkabolt (VI., Teréz-körút 6. sz.) szeretettel várja e lap kedves előfizetőit és minden olvasóját

3.

MAGYAR NŐK LAPJA

III. ÉVFOLYAM 26. SZÁM

BUDAPEST, 1941. SZEPT. 10.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekkszám: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 24 pengő, fél évre 12 pengő, negyed évre
6 pengő. Németországban, Svájcban és Olaszországban

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

egész évre 30 pengő, fél évre 15 pengő, negyed évre 7.50
pengő. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., fél évre 90
Ks., negyed évre 50 Ks. Amerikában: 1 évre 40 pengő,
fél évre 20 pengő. — Egyes szám ára: 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FŐKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, MÁTYÁS KIRÁLY-TÉR 14, DEBRECEN, KONDOR-U. 19 és SZEGED, BÁRÓ JÓSIKA-U. 4

„Pirosbabos kisasszonyok“

IRTA PAPP JENŐ

A nép nevezte el pirosbabos kisasszonyoknak az Egyetemi Önkéntes Munkaszolgálat ifjú hölgyeit, akik a manikűrszalónok helyett a szegény emberek oduit látogatják. S ezek a látogatások nem „stácvizitek“, a mosolygó pirosbabosok nem trécselni mennek a „jó nép“ egyedeivel, hanem rögtön felgyűrik a pirosbabos rékli ujját és beállnak segíteni az asszonynak a házimunkában. Ha ótvaros a gyerek, orvoshoz viszik. Elkészítik a hízóknak a moslékot, kitakarítanak, megfőznek, tisztába teszik a gyerekeket. Ezeknek az egészséges és okos lányoknak nem kell a magazinok lelki klinikája. Mit is érnének a gátlások analitikájával, grafológiával, szociográfiával s a többi hasznos és haszontalan elmélettel, mikor kint a falvakban szemben találják magukat az élet rideg gyakorlati feladataival. A könyörtelen szegénység és elmaradottság kellős közepén falrahányt borsó lenne minden leereszkedő oktatás. El kell végezni a munkát. Meg kell mutatni fajtánk tájékozatlan asszonyainak, hogy a nélkülözés, a sok gyerek, a szegénység és a primitívség legmélyebb fokán se kell az asszonynak lomposan járnia, sötét tekintettel, elkeseredetten, fásultan és bosszúsán. Ezek az egyetemi pirosbabos pillangók, akik misszióba mennek ki a községekbe, a

lelket ássák ki a rengeteg gond alól, viszik a derűt és felszabadítják az agyon-dolgozott szegény asszonyok lelkét a nyomasztó sivárság alól. Évekig prédikálhatnának nekik és fecsegethének reggeltől-estig: mindezt legfeljebb jóindulatúlag meghallgatná a nép és napirendre térne az úri és városi kisasszonyok jámbor látogatásai fölött. De mikor látják, hogy ezek a fehérbőrű, szép leányok, ezek a csinos, rendes, tiszta és ragyogószemű hajadonok, szó nélkül leülnek krumplit hámozni, megfejik a tehenet, kimossák a pelenkákat és ráadásul még mindig szelíden mosolyognak: akkor megtörik a jég és a falusi nép elhiszi, hogy itt valami nemes és szép dologgal került szembe.

A hódításnak és meggyőzésnek erre az első sikerére büszkéik lehetnek középosztálybeli ifjú hölgyeink, mert azzal, hogy a nép megszerette őket, hisz nekik, hallgat rájuk és elfogadja, sőt követi egészséges példájukat: többet értek el, mint száz szónok, ezer cikk, plakát, propaganda és szigorú utasítás. Főlmerhetetlen haszon, ha a nép látja, hogy a városi dámadék nem mind pucos „frajlik“. Megértik, hogy a szellem és a jólét földöttük élő rétegeiben sok mindent jobban tudnak, mint ők s a nép készséggel tanul, csak meg kell találni a helyes formát rá. S kicsoda

távlatok tárulnak fel a mi leányaink előtt is ezen a munkaszolgálati kiránduláson, milyen emberi mélységekbe látnak be, milyen meleg szíveket ismernek meg az olcsó kártonréklik alatt és mennyi tapasztalatot gyűjtenek, mennyi életbölcösségre tesznek szert. A kétoldali haszon nyilvánvaló s nép és úri osztály egyformán hálás a mozgalomnak, amely most öt éves és már is ilyen eredményeket tud felmutatni. Egyre fényesebben bontakozik ki az eddigi eredményekből az a végső nagy cél, hogy emeljük a falusi nép színvonalát, tegyük edzettebbé, tüntessük el lelkéből az úr-gyűlöletet s vezessük rá arra az útra, amelyen a nehéz fizikai bajokat segít elviselni a felébresztett szellem. Kirándulásnak is sokkal érdekesebb, mint egy flört. Erről a kirándulásról csak gazdagabban lehet visszatérni, mert nincs rejtélyesebb őserdő, mint a nép. S ha a főiskolás fiatalemberek kubikolnak, kenyéren-vizen, szalonnán élnek, utakat építenek, csilléket raknak meg sziklával, szénnel s fát termelnek, csakányoznak és falakat raknak: akkor a magyar leányoknak ott a helyük a falusi házak belsejében, ahol az egészség körül még annyi a követelmény, ahol a tisztaság, a rend, a szépség bozótban senyved.

Legendáshírű magyar asszonyaink

ZRINYI ILONA

Irita Nagy Méda

A szóváltás még ott parázslott a levegőben. Az asszony a bástyafal hideg párkányába kapaszkodott, száját dacosra szorította és kifelé nézett, a hegyoldal sötét fáira. Milyen kopár és rideg erre minden, kietlen táj, tétován nyújtózkodó bokrok, alig ütköző fű... vagy csak neki ilyen, aki a Délvidék virágtól és illattól terhes levegőjét álmodja vissza? Vagy csak azért nem tudja megszokni Munkács környékét, mert nincsen, aki szeretettel ráébrezzen-tené komor szépségeire? Mint az üldözött vad, úgy érzi magát, olyan idegenül ebben a környezetben, ahol a férje csak egyetlen akaratot ismer: az anyjait, Báthory Zsófiét. Nem így gondolta, amikor hosszas rábeszélés után kezét nyújtotta Rákóczi Ferencnek, azt hitte, hogy megnyerheti az igaz magyar ügynek és a hazának tesz szolgálatot ezzel az önfeláldozással. Anyja, Frangepán Katalin, legalább is így mondta. De, ha ezt látja, ezt a környezetet, akkor megérthetné, hogy hiába volt az áldozat, hiába akarták a nagytekintélyű és dúsgazdag Rákóczit megnyerni a magyar szabadság ügyének, Rákóczinak nincsen akaratja, csak báb anyja kezében. Ezt mondta meg neki az imént, ezért ment el tőle olyan haragosan, ezért kiáltotta vissza azt a kemény és megalázó szót:

— Jegyezd meg, Ilona, hogy nekem mindig az anyám az első! Kire támaszkodjón hát ezután, ha még férje sincs mellette? Anyósával úgy áll szemben, mint tűz a vízzel. Lobogó lelke nem tud alázkodni és nem tudja megszokni ezt a rideg életet, ahol a szívet olyan mélyre rejtik, mintha azt szegyenlenni kellene. Férje soha egy meleg mozdulattal nem nyúlt felé az anyja előtt, pedig egyébként... Mintha bűn volna az is Báthory Zsófia előtt, hogy fia szereti mer. Keserű és haragos könnyek gördültek le a szép, fiatal arcra s amint mereven és mozdulatlanul állott a vár bástyáján, észre se vette, hogy sötét felhők gyülekeztek és szilaj szél hasított át a szabad tető felett. Hirtelen esőcseppek verték a ruháját, de ő nem tett egy lépést se, hogy fedél alá meneküljön.

— Micsoda ostobaság így kint állni az esőben? — hangzott feléje egy éles hang — azonnal jöjjön be, Ilona! Anyósa kemény szavaira megfordult a fiatal asszony és szobájába tért. Három napig mosoly és egyetlen szó nélkül járt-kelt a vár falai között, végre a férfi nem bírta tovább:

— Mit akarsz, Ilona? Szólj! Hiszen tudod, hogy szeretlek.

— Kérd ki részedet anyától, külön otthonba menjünk, mert itt én élni nem tudok!

— Jó lesz, ha Sárospatakra megyünk? — Bárhová, csak el innét! — mondta Ilona és sírás fojtogatta a torkát.

Rákócziban győzött a szerelem. A pataki várban úrra magára talált Zrinyi Ilona, a háziasszonyoskodáson és vendégeskedésen túl egész lelkével egyetlen célért küzdött, hogy férjét megnyerje a haza ügyének. Amikor édesapja, Zrinyi Péter, meglátogatta őket, akkor Rákóczi is elhatározta, hogy részvesz a Wesselényi-szövegetezésben, hogy az ország szabadságát kivívják. De árulók akadt, Zrinyi Péter, Frangepán börtönbe kerültek,

amelyet Rákóczi csak úgy tudott elkerülni, hogy anyjához menekült, aki hatalmas pénzzel megváltotta büntetését és megígérte a császárnak, hogy maga mellett tartja a fiát, nehogy megint a rebellis urak hálójába kerüljön.

Zrinyi Ilonának tehát ismét vissza kellett térni Munkács várába és naponta hallgattai, hogy az ő bűne volt, ami Rákóczit majdnem a veszébe sodorta. Egyre borzalmasabb hírek érkeztek családjáról: apját és nagybátyját kivégezték, hugát és öccsét elvették anyjától, aki beleőrült a rázúduló csapásokba és öneki még hangosan feljajdulni sem volt szabad, mert hiszen Báthory Zsófia szerint a »rebellisek« megérdemelték a büntetést. De ez a büszke szív nem tört meg a csapások alatt. Hallgatott és egyedül, panasza nélkül viselte a szenvedést.

Végül felszabadult Rákóczi anyja felügyelete alól és elköltöztek Borsiba, ahol megszületett első gyermeke, a kis Julianna. Most néhány boldogabb és derűsebb év következett. Zrinyi Ilona úgy érezte, hogy minden fájdalom elnyugszik és megcsendesedik a göcicségi gyermek bölcsője mellett. Aztán megszületett a kis Ferenc is, a fiú, akit anyyira vártak. De alig néhány hónapig örülhetett Rákóczi a fiának, mert hirtelen meghalt. Zrinyi Ilona, mint özvegy, ismét anyósa zsarnoki keze alá került. Ismét Munkács vára, ahol már anyni megalázást kellett elszenvednie. Ha a gyermekek nem volnának, meg is örülne. Akkor legboldogabb, ha magánosan kilovagolhat a vár környékére, ha bemenekülhet az erdő útjaira, csak el, minél messzebbre attól a helytől, ahol csak vadalni tudják, de szeretni nem. Egyik nap kis csapatot találkozik. Vezetőjük a legszebb, legdalisabb férfi, akit eddig csak látott: Thököly Imre. Hírét már hallotta. Ki ne tudna arról a férfiról, aki a magyar szabadság ügyének a leglelkesebb híve?... A kis csapat félre áll, hogy az erdő keskeny útján helyet adjon a lovagló asszonynak. De Thököly ráfeledkezik a kipirult asszonyarcra és hirtelen megállítja lovát: — Bocsánat, asszonyom, én nem Rákócziné? Egy ünnepségen láttam ura oldalán és már akkor tudtam, hogy az ön arcát nem lehet elfelejteni.

— Az vagyok: Zrinyi Ilona, — mosolyog az asszony meleg kéznívájással — és ön?

— Thököly Imre, fia annak a Thökölynek, akit a Wesselényi-összeesküvésben való részvételért kiűztek ősi várából. Mi is a hozzáért szenvedtünk, mint az ön családja, asszonyom. De él az Isten és bosszúlatlan nem hagyja azt a tenger-nyí szenvedést, amely a hű magyarokat érte.

— Én is hiszek abban, hogy nemhiába haltak meg a legnagyobbak, — mondta egyszerűen Zrinyi Ilona — ha egy Thököly áll a sereg élére, ott csak győzni lehet.

— Köszönöm a bennem való hitét, asszonyom, Isten engem úgy segíyen, nem fog csalódnai bennem.

Már régen fölitta a távol a kis csapat zaját, Zrinyi Ilona még mindig azon a

helyen állt és nézett az elviharzó lovasok után. Thököly pompás ember, talpig férfi, — gondolta és valami csodálatos jóézés lopozott a szíve köré.

A későbbi találkozások nem voltak le semmit az előbbi csodálatból. Zrinyi Ilona először talált rá arra az érzésre, amit úgy hívnak, hogy szerelem. Báthory Zsófia értetlenül és bosszankodva nézte a mindig bánatos arc hirtelen kivirulását s amikor megtudta, hogy Thökölyvel eljegyezték egymást, határtalan haragra gerjedt. Egy protestáns és egy rebellis főúr legyen unokának második apja. Nem, azt schal Mindent megteit az udvarnál, hogy ez a házasság ne jöhessen létre.

De Zrinyi Ilona sokkal jobban szeretett, semhogy bármi is eltéríthette volna útjáról. Várt, hitt a csodában, hogy egyszer majd minden akadály elhárul. Négy évig várt türelmesen, a szerelem aláztaival, hiszen olyan lángoló lelkű férfit várt, aki kiegészítette az ő csupa tűz lényét. De csak akkor eszkuhettek meg, amikor Báthory Zsófia meghalt. S mikor néhány hónapi boldog és nyugodt pihenő után férje táborba száll, követi mindenüvé, mellette lovagol csatáiban, még a párkányi véres harcban is résztvesz, mintha csak előkészülne a későbbi évek harcaira, amit majd neki egyedül kell megvívnia.

Négyévi boldog házasság után azonban Thököly lehanatolt szerencséje elválasztja a legszeretettebb asszonytól, török fogságba kerül és hét hosszú esztendőig nem is találkoznak. Ezalatt Zrinyi Ilona csak a reményből él, hogy férje a büszke magyar hadak élén visszatér. Ez ad neki bátorságot ahhoz a felelhetetlen asszonyi hősiességhez, hogy három évig egyedül védelmezi Munkács várát a császári seregektől, míg végre az árulás győz. Két gyermekével együtt Bécsbe viszik, majd a kis Ferencet elszakítják anyai szívéről, hogy kiüljék belőle a hazaszeretetet. Leányával együtt kolostor a lakóhelye mindaddig, amíg követi férjét száműzetésének helyére: Törökországba.

Ujpalánkánál, a Duna mellett, várta Thököly őt hívével együtt, rabságból kiváltott asszonyt, aki férjéért annyira szeretett gyermekeitől örökre elszakadt. A találkozás fájdalmas és megrendítő volt. A hétévi távollét, az örökös harc, nélkülizés annyira megváltoztatták Thökölyt, hogy Zrinyi Ilona nem ismert rá. Tétován állt meg a szakállas, marcona katonának előtt és nem tudta, hogy melyik felé siessen. Csak, amikor Thököly kilépett a sorból, hogy ölelésre tárt karokkal felé menjen, akkor ismerte föl férjét és szerelmesét.

Nikodemus »virágos mező« nevű községében, távol annyira szeretett hazájától, élte le még hátralevő idejét Zrinyi Ilona. Anyai szíven halálos sebet ejtett gyermekeitől való elszakadása, hosszú és lassú sorvadásban csak azért élt még, hogy tüzes imáival ostromolja az eget, hogy fiának szívében ne haljon ki az a hazaszeretet, melyet ő csöppögtetett bele. És senki sem volt nála boldogabb, mint amikor a hírek elhozták hozzá, hogy fia már Magyarországon van és Sáros megye főispánja lett. Most már meghalhat, az anyai ima elérte célját, a többi majd lángra lobbantja fia lelkében a drága haza földjének szívdobogása.

Fehér angyalok, fekete táskával

IRTA: LAZÁR ISTVÁN

Az aktacsomót beletette a bőrtáskába, fölvette kabátját és elindult a központi igazgatóságához. Dudorászva szökdécselt le a lépcsőn s mikor kiment a kapun, úgy érezte, mintha bőrtönből szabadult volna. Visszapillantott a nagy házra, hol tíz esztendeje robotol. Jölesik délelőtt egy kis szabad levegő! No, de nem sokáig tart már az ő rabszolgasága! Még csak egyetlenegy esztendő t szolgál, akkor végkielégíteti magát...

Hőfelhők lógtak az égről. Csillagos pelyhek szállingóztak lefelé. A nap nem látzott, mégis fény rezgett az ember arcán, mint mikor valaki árnyékban van s a falombok közül egy maréknyi sugár a fejére tűz. Mosolygott Balázs, az irodatiszt s a jegyesére gondolt.

Nem grófnő, nem is bárónő az ő jegyese, nem is valami nagy családból való. Hentes és mészáros volt az ura, fiatalon özvegyen maradt s a hentesek, ha meghalnak, mindig marad utánuk egy-két ház, tisztos név és jócsomó ezüst is...

Gazdag és igen szép asszony. Alig múlt huszonhatéves. Véletlenül megismerkedtek a korcsolyaegylet bálján, hazakísérte, beleszeretett, az asszony is és három hónap múlva már lakodalmat ülnek!

Övé lesz a gyönyörű asszony, a kétemeletes ház és az ötvenhatezer pengőről szóló takarékkönyv. S a virágzó üzlet! Őt segéd méri a húst reggeltől estig; ezüsttel, bankóval színültig a kassza, mert ügyes asszony az ő kis jegyese, szerencsével vezeti a szép, nagy üzletet!

Egy szép asszony, aki, ha kell, hentesné, ha kell, előkelő dáma és körülbelül kétszáz ezer pengő vagyon! Mi az ő egzisztenciája ehhez képest? Igaz, azt mondják, hogy a férfi önmagában tőkét képvisel, aminek kamata az az összeg, mit a férfi évente keres. Neki van most ezernégy száz pengő törzsfizetése, nyolcszáz pengő lakbéré s kétszáz pengő drágasági pótlék, összesen kétezer négy száz pengő, ami körülbelül ötven ezer pengő tőke évi ötszázalék kamatát jelenti!

Lehet, hogy jól számított, lehet, hogy rosszul, mindegy, mert negyedrészt sem teszi ki ez a nemlétező ötven ezer pengő tőke a szép asszony fix vagyonának! Pedig a házasság jogilag is: vagyonközösség. Mindegy! Ahogy van, úgy van. Az a fő, hogy három hónap múlva meglesz az esküvő, megszűnik az ő nyomorúsága és szegény, jó anyjának havonta száz pengő is küldhet...

Hideg volt. Szél is fujdogált. Be jó ilyenkor a prémes kabát! Egy nagy szabócég csinálta hitelbe. A jó parti: biztos pénz. Mosolygott és hirtelen megállt.

Ma kedd van! Hetivásár. A szép asszony künt van a piacon. Úgyis a közelben vezet el az útja. Meglátogatja!

Átvágott egy keskeny utcán, neki a vásártérnek. Gyors léptekkel haladt. Meg fog állni a húsmérő sátor mögött s valami tréfát csinál... Őt percig ottharad, azal meg az igazgatóságához.

A szíve bizsergett. Szerette az asszonyt. Ha szegény volna, akkor is feleségül venné. Igaz, hogy akkor nyomorogniok kellene, de hát az ember szívesen szenved azért a nőért, kit szíve szerint szeret... Cipője alatt csikorgott a hó. A boldog

ember sohasem fázik. Kipirult, nevető arccal olvadt a piac forgatagába.

Ott a sátor! Szinte futva ment feléje. Hátral került és megállt. Pillanatnyi szégyenérzést érzett. Az ő menyasszonya húsmérő-sátorban...

Hátal állt feléje, de látta a szép profilját. Milyen szép és milyen kedves abban a szürke hárszékabátban!

A szíve dobogni kezdett. Odarohanjon-e? Megcsókolja-e? Nem lehet. Állott és nézte szerelmes, boldog szemmel.

Gondolkozott. Megtréfálta. Most visszatad egy húspengőst... Tászkája csak úgy duzzad az ezüsttől! Istenem, ha tudná, hogy neki csak egy pengője van, egyetlenegy pengője ebédre s vacsorára!

Közelebb ment. Szemét az asszony kívánatos vállára vetette. Majd lekerül a hárszékabát róla. Ha megesküsznek, nem engedi, hogy a piacra kijárjon!

Ebénéfekete haja kikanlikált a csinos főkötő alól. Micsoda haj! Olyan szép és olyan puha, hogy tán meg is lehetne enni!

A szerelmes ember a szívével nézi a kiválasztott asszonyt. És az asszonyok úgy megérik ezt... Hirtelen megfordult a szép hentesné és meglepetve, fölragyogó tekintettel mosolygott rá. Odasietett.

— Kezét csókolom!

— Isten hozta!

Kezét csókoló és megállt a sátor szélén. A segítők tiszteletteljesen köszöntötték.

— Be jó, hogy eljött!

— Boldog vagyok, hogy láthatom...

A sátor körül tolongott a nép.

— Egy kiló karmonádlit szeretben!

Csatogott a bárd.

— Egy félkiló levesnek valót!

Ömlött az ezüstpénz.

— Háromnegyedikő combot!

— Megyek az igazgatóságához. Eljöttem néhány pillanatra. Hogy vagy édes?

— Nem kell annyi csont. Sütnivalót kérek...

Oda se figyelt az asszony.

— Feljön délután? — kérdezte suttogva.

— Csak magam leszek otthon...

— Egy hatosért velőcsontot!

— Igen felmegyek...

Rajongó szemmel nézte a szép asszonyt.

A boldog délutánok! Kedveskedés, pajzán tréfák s egy-egy édes, lopott csók... Tíz, vagy húsz esztendő sem olyan hosszú, mint az a három hónap!

Recsegett a csont. Puffogott a tőke. Csörgött a mérleg. Hullott az ezüstpénz. Tíz óra...

A förgalom hirtelen megcsökken.

Tíz óra.

Égészen meglepedezett Balázs, az irodatiszt, hogy még az igazgatóságához is el kell mennie. A sátor szélénél csendesen beszélgettek. Szívől szépeket mondott. Az asszony szeme sugárzott a boldogságtól. De most komoly hangra riadtak:

— Tessék a nagyságához menni!

— Mi az?

Két kedves, szelídarcú apáca állott a húsvágó tőke előtt. Kezükből egy-egy nagy piaci táská. Alázatosan köszöntek.

— Az Isten nevében...

— A szép asszony összehúzta a szemét.

— Pardon...

Odament.

— Mi tetszik?

Jóságosan mosolyogtak a kedves testvérek. Az idősebb felett:

— A szegény gyermekek javára gyűjtünk.

— És?

— Nagyon szépen kérjük, szíveskedjék...

— Mit? — kérdezte az asszony élesen.

A húsrá pillantott.

— Egy kis húst. Egy kevés hulladékot.

Holnap káposztát főzünk és...

Az asszony szeme megszűkült. Olyan lett, mint a jégcsap.

— Jaj, kérem... A hús nekünk is pénzbe kerül!

Magyaros díszpárna. Fekete filcre készítjük, színes gyöngyfonállal. Előrajzolja a párna felső lapja P 4.20, gyöngyfonál maringia 39 fillér. Szúrtsablónja P 1.20. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-kürút 6. sz.

Az apáca szelíden mosolyogva nézett rá:
— Hiszen nem kérünk sokat. S azt sem magunknak kérjük. Nyolcvanhét árva, éhező gyermeknek adunk ebédet jó emberek könyörületéből...

Balázs, az irodatiszt, eldobta a cigarettát és a beszédre figyelt.

— Azt hiszem, hogy a zárdának...

Azt akarta mondani a szép hentesné, hogy a zárdának van elég pénze. Elhallgatott, majd nyersen folytatta:

— Mi lenne az üzletből, ha a sok nyomorultat nekünk kellene...

Az apáca közbevágott:

— Jó asszonyom...

Szegyenkezve nézte a földet:

— ... mi csak keveset kérünk s ismétlem, azt sem magunknak. Isten parancsa, hogy segítsünk azokon, akik szorulnak. És különösen a kis árvák szorulnak a jó emberek könyörületére...

Bosszús árnyék vetődött az asszony homlokára. Fölkapott egy faggyúdarabkát. Nem volt nagyobb, mint a hüvelykujja. Beledobta a fekete táskába, az ajándék-káposzta tetejébe.

— Tessék!

Pír szökött az apáca szelíd arcába. A szegény. A szeme sötét fénybe borult. Ajkát a fájdalom megremegette. Ránézet a faggyúdarabkára s fehér kezecskéje megmozdult, hogy az emberi könyörületesség adományai közül a szívtelen alamiznát kiragadja, de legyőzte magát, fejét lehajtotta és csendesen, reszketően rebegte:

— Isten fizesse meg.

Amikor felpillantott, a szeme könnyes volt. Némán bólintott és elindult testvérével a másik sátorhoz.

Olyasfélét érzett Balázs, az irodatiszt, mintha egy doronggal fejbe sujtották volna. Utána nagy roppanást hallott. Mint mikor egy ház összeomlik. Sápattan szólt az apáca után:

— Kedves testvér!

Zsebébe nyúlt. Kivette az utolsó pengőjét és odaadta. Meg sem tudták köszönni a szegény apácák, csak meghajtották fejüket és tovamentek.

A szép asszony kifakadt:

— Utálom a koldusokat!

Nem kapott feleletet, csak egy komoly, sokatmondó pillantást. Balázs, az irodatiszt, a jeggyűrűt lehúzta, a húsvágó tőkére tette és meghajtotta magát.

Őszi kaland

IRTA HORVÁTH BÉCA

Párizsban azon az őszön, 1929-ben, úgy verdesett a verőfény, mintha soha vége nem szakadna a szelíd sugárzásnak. Nagy ősztündíjam volt s tanulhattam, ahogy csak akartam. A szent haragú, de nagy bölcseségű egyházatyákat olvastattam, az öreg Jeromos szigorú leveleit az ifjú Ágostonhoz. De nagyon kedveltem Szent Metód püspök görög himnuszait is. Húsz éves voltam s akkor magyarra fordítottam ez évezredes verseket. Nyugtalan és heves ifjúságomban is láttam, hogy jobbak a régi szövegek, mint a mi világunk sivár és hamis bölcsésége.

Mindenesetre vásároltam egy rozsdavörös kabátot, mintegy jelül, hogy nem vagyok pap, sőt világt, egy latin lángolású húszéves fiatalember, szekfüvekkel és Szent Jeromos irataival.

Igy jártam-keltem abban a tündöklő városban, az ezeréves egyházatyák társaságában. Mentem a fényes tereken, mentem az élet elé minden pillanatban.

— Velem semmisenem történhet véletlenül — mondogattam bizakodva. — Minden úgy van, ahogy én akarom. Euridiké! Euridiké! Ne feledd el engem! — kiáltottam, mintegy eleve tudva, hogy valóban nem is feledhet el soha.

S máris rohantam a pályaudvarra. Mint egy idegen világ futára, izgatottan s lihegve kérdeztem a kapust, hogy mikor indul ezen a pályaudvaron a legközelebbi vonat?

— Rögjön! — szólt röviden s aztán gyanakodva vizsgálgatott, kicsoda ez, akinek mindegy, hová megy a vonat.

De már futottam a pénztárhoz s vettem egy jegyet a végállomásig.

Robogott a vonat Moulins felé, sőt délre, egyre délre Clermont Ferrand felé; mentem Nimesig, aztán Toulonba s onnan egy halászfaluba, ahol hajnali három órakerkeztem meg a rozsdavörös kabátomban. Semmi sem volt nálam, csak a kalapom. Könnyelműen szálltam a vasútról, a ha-

lovány fényben. Üres volt a kis vidéki állomás itt, a francia délvidéken. Igen, egészen üres volt, csak egy öreg kocsis szundikált rozoga kocsiján. Ez a kocsi merőben fölöslegesnek látszott, hiszen ez olyan állomás volt, ahonnan senki sem utazik. Ide senki sem érkezik, csak én. Itt vagyok, elébed jöttem, te ismeretlen falu, megkereslek, kivallatlak, te ismeretlen világ!

Amint így lelkesedtem, ez a kocsis, ez az okos francia kocsis, tüstént fölmert.

— Jó reggelt, kegyelmes úr — szólott, nyilván azért, mert látta, hogy nincs semmi máhám, csak a kalapom lengetem. Akkor már tudtam a titkos francia szavakat, a kocsisok, kapusok és nemzetközi aranyifjak titkos szavait, melyekkel oly röviden s ellentmondást nem tűrve lehet kedveskedni és udvariasan gorombakodni. Ezen a nyelven szóltam tehát hozzá, hadd lássa, hogy nem vagyok kegyelmes úr, nem vagyok poire, vagyis körte, ahogy a könynyelmű ifjakat nevezik.

— Vigyél engem, kedves komám, vigyél valahová, ahol embereket láthatok, akárkit.

— Kegyelmes úr — válaszolt az öreg macsusz —, itt nincsenek hírlapok, itt nincs ital, itt nincsenek emberek se. Nincs itten semmi se.

— Hát akkor vigyél akárhová — mondtam izgatottan.

S már föl is ültem a bakra és csak ültem és vártam, hogy hova jutunk. A piacra értünk, egy nagy térre, ahova az ősi latin taligákon hordták ám a paprikát, a vastag, húsos paprikát, hordták ám a sárgadinnyét! A levegő megtelt e gyümölcsök őszi illatával.

Azonnal lesszálltam a kocsirol, vásároltam két dinnyét s megettettem a kocsiat azon a fényes reggelen.

Aztán mentünk tovább s láttam egy régi kastélyt, egy régi kastélyt, rengeteg kutyával. Egyenesen behajtottam s ime, ott lettem Párizs színe-javát, ahogy mondani szokás, írőkat és politikusokat s főként két amerikai kisasszonyt, akik egy szót sem tudtak franciául.

Ezek az urak vadásztak, fajdkakasra. Én még sohasem vadásztam fajdkakasra, de François Mauriac-kal, aki szintén ott volt, közöltem kalandos utamat s mentes közebük kerültem. Ott maradtam e dicső írőkkel s e két amerikai kisasszonnyal. Ott maradtam és kihirdettem, hogy elébük mentem, végig a világon és sohase nyugodtam volna meg, ha nem láthatom őket.

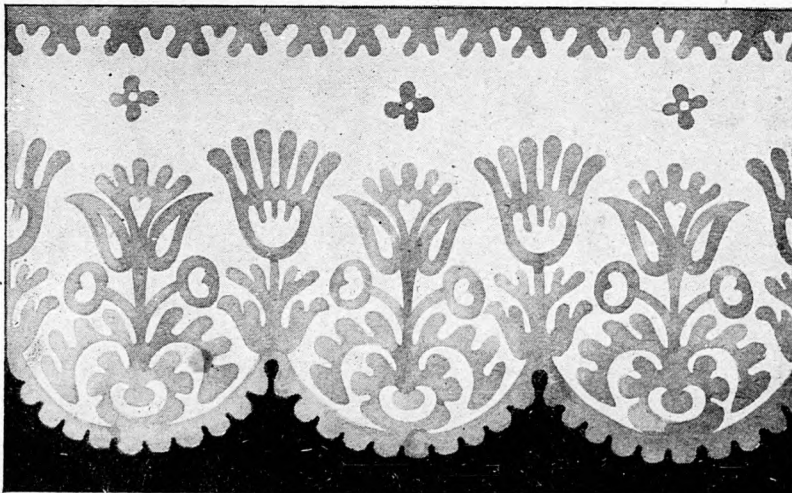
Ezek a fnom költők, ezek tüstént értettek engem, mint egy mennybeli kalandort. François Mauriac így szólott:

— Úgy jött, úgy ragyog, oly ifjan, mint egy eleven csillag. Az ön szemének ragyogása elkísér engem egész életemen.

Nemrég tudtam meg, hogy ezek az írók ma ismét egy halászfaluban vannak. Szemem fénye valóban nem hűnyt ki, csüggedetlen vagyok s rájuk gondolok szüntelenül. Párizsban megfakultak a fények, vége a ragyogó ősnek. De költőtársaim világossága a kunyhóban is ragyog. Velük vagyok ezen az őszön s tudom, hogy látni jogom őket, látni fiatalon és lángolva, mint akkor.

S megint így fogok szólni, mint akkor:

— Nézzék, kérem, nézzék ezt a remek könyvet, nézzék ezt a ritka Szent Jeromoskiadványt.

Rátétes minta, szekrénycsik, függöny, terítők díszítésére. Fehér pamutvászonra előrajzolva, piros, kék, rózsaszín vagy zöld rátéttel együtt, métere P 5.— Szürtsablónja P 1.20. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltban, Budapest, Teréz-kr. 6

A pisztrángos folyónál

IRTA FENDRIK FERENC

Úgy esett meg velem ez a történet, hogy kaptam Ausztriából egy képeslapot. Június volt, azt hiszem, hat évvel ezelőtt s nyaralni készültem. Minden nap hozott a postás egy kiló prospektust, próbáltam összeegyeztetni az adatokat vágyaimmal. De ez nem volt olyan egyszerű. Mert szerettem volna borzongani a gleccserrek szélén, zsíros, füstös és olajszagú halászhajókon járni a norvég fjordokban, múzeumokat látogatni Berlinben, gondolázní Velencében, illatos narancs-ligetekben sétálni Szicíliában. Álmatlan éjszakáktól szabadított meg az a képeslap, amelyet egy barátom küldött autóturájáról.

Egy folyó látszott rajta, háttérben várom és a folyóparton egy régi, talán még békebeli divat szerint öltözött nő pisztrángra horgászott. Nem jelezte a magyarul szöveg, hogy pisztrángra horgászik, csak én képzeltem. És abban a pillanatban tudtam, mire vágyom. Pisztrángra horgászni egy csendes, ódon kis osztrák faluban és hegyekre mázni, mohos vármokhoz, egy melegenézésű, kosszorúba font hajú nővel. Kamp volt a folyó neve, a kis helység pedig Gars. Harmadnapra vonatra ültem. Bécsben kérdeztem csak meg, hol van Gars? Míg nem érdeklődtem Bécsben, Gars messzebb volt, mint a Husvét-szigetek, mert nem tudtam, merre van.

Két óra alatt értem el vonaton. A vonatablakból láttam a folyót, kiálló sziklón habzott át s a vár üszkös csonkakkal meredt ki a fák, bozótok közül. — Igen, ide akartam jönni — mondtam magamban és eszembe jutott, hogy ott-hon hagytam horgászfelzerelésemet. Az állomáson taxiba ültem.

— Grand Hotel, — szóltam a sofförnek. A sofför rázta a fejét, hogy olyan nincs, csak Hotel Kamptalhof. Intettem, hogy rendben van, menjünk oda. Ütközben aztán kiderült, hogy a sofför tud valamit magyarul s elmondta, hogy mekkora Gars, kik voltak a várurak s hogy tele van pisztránkkal a Kamp. Az én, német tudományom nagyon gyenge lábom állt akkor.

A Kamptalhofban nem volt üres szoba. — Elviszem az urat Schmutzerhoz — ajánlotta a sofför. Schmutzer fogadója körülbelül egy kilométerre volt Garstól. Végig a folyó mellett, magas part tövében s sűrű fák között kanyargott odáig az út. Az épület emeletes volt és magánosan állt, elhagyatott környéken. Egy cseppet se látszott barátságosnak. A bejárat ablakán sárgás fény libegett ki.

— Vendéget hoztam, Herr Schmutzer! — kiáltotta a sofför, de senki se mozdult, csak a lámpa pislákol, rezgő köröket vetve a kocsmaszoba falára. A sofför megint kiáltott, mire csoszogást hallottunk s megjelent az ajtóban egy papucsos, feltűrt ingujjú, szuszogó, vörösnak, testes férfi.

— Vendéget hoztam, Herr Schmutzer, — mutatott rám a sofför. — Kosztra, lakásra.

A kocsmáros morgott valamit, majd csapolt magának és a sofförnek egy korsó sört. Ittak és azután vett csak jobban szemügyre. Nem lehettem neki rokonszenves, de azért elég olcsón meg egyeztünk, napi hat schillingben. A sof-

főr közvetítésével megrendeltem a vacsorát, marhasültet; Herr Schmutzer megjegyezte, hogy ő is azt fog enni, de ő véresen szereti. A sofför aztán elment. Lenn, a söntésben vacsoráztam, egy lompos, lógókonytú, nagycsontú nő szolgálta fel s közben betért néhány munkáskülső férfi, de rajtam kívül állandó vendég nem volt a fogadóban. Azt is megtudtam, hogy a nőt Poldinak hívják, aztán felkeltem, hogy felmenjek a szobámba. Topogatózva botorkáltam a lépcsőn, mikor kijött valaki a konyhából és a kezembe nyomott egy gyertyatartót, égő gyertyával. Fialat nő volt. — Jó éjszakát! — mondta mosolygva. — Tud magyarul? — kérdeztem örömmel.

— Tudsz — nevetett s már el is tűnt. Mintha a gyertya lángjában suhant volna el, nem is a valóságban. Villant a szeme, kéken, melegen, mintha belekapott volna a tűz, szökén üszölt el a haja, tömött, feszes fonatokban. — Frau Schmutzer! — harsogták a söntésben.

Annak a százkilós bivalynak a felesége ez a szelíd, karcsú kis teremtés?

Recsegett a lábom alatt a lépcső, semmi más zaj nem hallatszott, mintha minden élőlény elmenekült volna az épületből. Szobámat fülledt csend töltötte be; kitértam az ablakot, odakinn sötét árnyékok emelkedtek, nem bírta átázatni a hold a vastag felhőket. Sejtelmes hangulat volt; úgy éreztem, a vár őr-tornyában állok, a sápadt, szomorú várkisszony pedig járja a hűvös, kongó termetek, lobogó gyertyával a kezében. Miért lenne szomorú? Hátha szereti Herr Schmutzert? Surrogva, locsogva folyt a Kamp és lassan elaludtam.

Kopogásra ébredtem. Tele volt már szikrázó, szétporzó napfénnel a szoba. A várkisszony dugta bűt a fejét. — Jó reggelt — mosolygott, de a többit már németül mondta. Hogy a szobámban akarok-e reggelizni, vagy a terrazon.

A terrazon akartam. Hímzett, fehér terítőt takarta le a kerek asztal és egy kis vázában virágot állított a közepére. Aztán futott a konyhába és kipirult arcral, megrakott tálcával jött vissza. Mosolygott, elkészítette kávémat, nézett rám és úgy rakta kávémba a cukrot.

— Edj, kető, drie...
Hogy három: azt már nem tudta magyarul.

A kenyéremet is megvajazta és elszaladt még cseresznyéért. Éreztem, hogy nem bírom tovább, meg kell szorítanom a kezét. Tudtára kell adnom, mi támadt bennem a szavai s mosolya nyomán s hogy más ize volt a kenyérnek, ahol megérintette az ujját. De berontott a terrazra Herr Schmutzer.

— Hilde!
Tehát Hilde a neve. Többet nem is értehettem meg Herr Schmutzer dühös szóáradatából. Nem volt nehéz kitalálni: féltékeny volt, azért ordított.

— Nem lenne tanácsos felbőszíteni, — gondoltam és elballagtam Gars felé. Vettem horgászfelzerést, de nem nagy kedvvel lógattam bele a horgot a vízbe, nem is fogtam egy pisztrángot se.

Se délben, se este nem láttam Hildet, de nem merem utána kérdezősködni. Előttém dobott ki Herr Schmutzer egy legényt, mellényénél fogva vitte az ajtóig, ott aztán akkorát lökött rajta, hogy méterekkel kijebb ért földet.

Másnap reggel megint bekopogott Hilde, de a reggeli már a lompos, kócos Poldi szolgálta fel. Hilde csak utánam kiáltott, hogy hová megyek. A szobámat takarította, meglengette a kabátomat, mutatta, hogy kikéféli.

Dél előtt megfürödtem, felmentem a romokhoz, de hallgattak a régi kövek. Nem robogtak át képzeletemben páncélos lovagok, a felvonó hid láncsa se csörgött és nem léptek elém a messze ködből, akik azon a korhadat padon ülhetek, az egyik bástya alatt. És pisztráng is csak egy akadt horogra. De nem nagyobb, mint az ujjam. Visszadobtam. Délután esett. Szürke borulatban, csendesen, kitarlóan. Feküdtem az ágyamon és néztem az ajtót. Hátha egyszer csak bejön Hilde.

Bejött. Kis papírlapot dugdosott a háta mögött. Mosolygott és nem akarta megmutatni. De kivettem kezéből. Ekkor juttat meg először a kezét. Eszembe jutott azonban Herr Schmutzer és rögtön elengedtem.

— Hol van Herr Schmutzer? — kérdeztem aggodalmasan.

— Alszik.
Ez kissé megnyugtatót és megnéztem a papírt. Vagy tíz magyar szót írt rá, amelyeket ismert.

— Egyet még tudok — mondta németül.

— Melyiket? — kérdeztem.

— Kettes úr.

És elpirult.

Összehajtogattam a papírt és néztem az esőt, egy egy csepp futását az ablakon. Hilde se szólt, csak feljebb emelte fejét és az ablak felé fordította, a szemem irányába. Hallottam a lélekzését. Megriadtam.

Ha Schmutzer felébred és itt talál bennünket, hát rögtön agyonüt. Vagy éjjel végez velem. Még segítséget se hívhatnék ezen az elátkozott helyen. Nem maradhat itt Hilde.

— Igyunk sört — mondtam halkán, szinte sóhajva.

Hilde már futott is.

— Hozok. Kető.

Nem, ide nem hozhatja. Lementem utána és leültem a söntés egyik asztalához. Nagyra nyílt a szeme, amint meglátott, elem tette a sört és zavart mosollyal kiment.

Még két hetet töltöttem Garsban. Esténként eljártam a Kamptalhofba, többet ittam, mint szoktam és kártyáztam. Rosszul jártak a lapok, elfogyott a pénzem, haza kellett utaznom. Ezen az utolsó napon hét pisztrángot fogtam. Hilde segített csomagolni, azzal a kis, zavart, színtelen mosollyal. Igen ki volt számíva a pénzem s megkérdeztem, hogy elég lesz-e öt schilling borraival Poldinak.

— Neki nem kell adni. Ó Frau Schmutzer. — Elképedtem. Poldi Schmutzer felesége! — És maga... maga kicsoda? — da-dogtam.

Elhúzta a száját, legyintett.

— Hilde. A cseléd.

Jött a sofför, aki idehozott Schmutzer fogadójaiba.

— Jól nyaralt, uram? — kérdezte.

Dühösen, elkéseredetten vágtam le magam a kocsí ülésére.

— Kitűnően.

SZIDI

Az ügy, amelyről e lovellában (nem sajátóiba, hanem új májfi!) szó leszen, alapjában véve roppant jelentéktelen. Szidi nem egy Szidónia nevű úrhölgy rövidítése, Szidi — ló.

Van itt Szentmártonban egy nagy uradalom, amely már rengeteg lónagysággal ajándékozta meg a hazai és külföldi gyepeket. Egyik istállójának ajtaja felett rózsaszínű márványtábla hirdeti, hogy e füvek ropogtak a híres Kincsem patái alatt... Az uradalom tenyésztelére belépni olyan élmény, mintha műszaki beállítottságú újságíró egy Ford-műhelybe jutna be.

Az uradalom körül rengeteg egyéb ló is tevékenykedik, nemcsak versenyló. S mint ahogy statiszták között is találni oly kristálytisza jellemeket, kik felülműljék a sztárokat, szintazonképpen lovak között is akadnak derék egyedek, kikkel az ember boldogan köt barátságot. Például Szidivel.

A dolog úgy kezdődött, hogy házigazdám, aki foglalkozásából kifolyólag naponta hat órát tölt lovon s ennél fogva szereti ugyan, de únja, nagy közönnyel tette fel a kérdést:

— Nincs kedved felülni Szidire?

És én felültem rá. Kölcsönkaptam házigazdám bricseszét. Térdben szűk volt ugyan, de azért meglehetősen tetszettem benne magamnak s csak azon méltatlankodtam, hogy a sarkantyúkötés nem engedhetlen feltétele a lovaglásnak. Mert abban a pillanatban, amikor lóruálésem terbevetetett, tőkéletesen azonosítottam magam e nemes sport összes tradícióival. Ugyanezért lovaglópálcát is választottam.

Szidi már felnyergelve várt az udvaron. Amikor melléje értem, meghökkentem, hogy milyen magas. Háta a vállamig ér. — Tessen főzანი — biztat Jani, a lovasgyerek. A ló fejének baloldaltán állba fogta a kantárszart. Azt tudtam, hogy lóra jobbról felszállni a legcsínyább renosz. Úgy akartam a kengyelbe lépni, mint a bicikli bal pedáljára, vagyis menetirányba. Végzetes tévedés ez, kedves olvasó! Az ember beleakasztja ballábát a bal kengyelbe és úgy tesz, mintha a ló hátulja érdekelné. Aztán meg kell fogni a nyeregkápát, felhúzódzkodni s hirtelen mégis úgy kerülni a nyeregbe, hogy az ember előtt a ló orra áll.

Amikor Szidi hátra kerültem, az első pillanatban a következő benyomások árasztottak el: meglepően magasan ülök. Átlátok az udvar kertészen s alattam az anyaföld messzire esik. Nem lenne jó a lótól ilyen messzire esni. Tudja-e a ló, hogy nem tudok lovagolni, noha még meg sem indultunk?

Már majdnem megindultunk, amikor megkérdeztem, hogy Szidi hány kiló. Utólag úgy magyarázom e kérdés jellevesének okát, hogy igyekeztem kitolni az indulás idejét.

Most Jani hosszú magyarázatba fogott. Mire a végét megértettem, az elejét elfelejttem. Hogyhát combbal szorítsam a lovat, de a térd alatt laza a láb, viszont a lábfej szorosan tapad a kengyelhez. A gyeplőket a balkéz tartja, továbbá...

Szidi ebben a pillanatban megindult. Sok a szöveg! — gondoltam. Hirtelen elfelejtettem minden instrukciót, gőrcsően összehúztam magam, mindkét kézzel belekapaszkodtam a nyeregkápába és úgy

éreztem, hogy nem születtem lóra. Szerecsére Szidi minderről nem vett tudomást, hanem lassan baktatott velem. Múltak a percek s én még mindig Szidi hátán ütem. Ezt jó jelnek kellett felfognom. (Lehet, hogy mégis lóra születtem?) Apránként eszembe jutott sok minden, kezdem szabályosan ülni és kerestem Janit, hogy mit szól hozzá. Jani azonban bement az istállóba istrángot pucolni. Kicsit kellemetlen volt, hogy magamra hagyott Szidivel, aki elvélre mégiscsak egy oktalan állat... de sokkal kellemetlenebb volt az, ami a következő percben történt. Házigazdám benézett az udvarra, felkapta az istállóajtó mellett álló ostort, nagyot cserdített vele, azt mondta:

— Szidi, nyel — s magunkra hagyott. Erre Szidi ügetni kezdett.

Aki az Angolpark valamennyi velőtrázó játékában résztvevett, az se tudja, mi az, amikor egy elszánt ló ügetni kezd gyűnnullan lovasa alatt.

A szegény mit sem sejtő Szidi hirtelen megúnta az egyoldalú sportot, hogy ő üget, én félek s visszazökkenet lépésbe. Most két dolgot állapítottam meg: először, hogy nem estem le, másodsor, hogy lépésben lovagolni már tudok. Különböző kunsztokat csináltam: ballal lazán jógam a gyeplőt, jobbal megveregedtem a ló nyakát, hátrafordultam a nyeregben, mintha valamit keresnék, zsebkendőt vettem elő s törülgettem a homlokomat, körülbelül úgy, mint műlovar két nehéz produkció között. Mindezt azért, hogy megbizonyítsam magamnak és az emberiségnek: már jüggellen vagyok a lótól, azt teszek, amit akarok.

A következő fordulónál új élményem támadt. Szidi eddig kormányzás nélkül ment körbe-körbe az udvaron, mintha cirkusz porondján ügetne. Most felládatam e törvényszerűség ellen s új irányba akartam baktatni. Meghúztam a gyeplő bal szárdt és lám: Szidi engedelmesen balra fordult. Aztán jobbra. Érdekes... a ló engedelmeskedik. Ez szép tőle. Ebben van valami kollegiális gesztus. Összetartunk.

Sőt, hogy diadalom teljes legyen, sikerült Szidit arra rávennem, hogy megálljon. Éppen az istállóajtó előtt s hogy följényes nyugalmamat bizonyítsam, beszéltetésbe fogtam Janival.

— Jó pej! — mondom neki. Mire ő:

— E nem pej, e deres!

— Aha — mondok. Jani észreveszi bennem a tanulóvágyó városit s magyaráz:

— A pej az barna ló. E deres, mer szürkével tarkított. A vasderes az a sötétebb, a véderes a világosabb.

— Hát a jakó?

— Az a halványbarna. És a nagyon világos a szögsárga.

— Az almásszürke?

— Az olyan szürke, améken fekete fókó vannak.

Most nyelvészeti emlékeim között kutatok és tovább kérdezek:

— Mi a kese, meg a hóká?

— Az egészen más. A kese a lábán hord fehér kamásnit. A hókának fehér az orra, az arca. Ha csak a homlokán fehér, akkor a ló: lámpás. Ha egészen kicsi a folt, akkor csillagos. Hát így van ez!

Jani rábeszél, hogy menjek kicsit kocogni az ákácosba. A tanácsra büszke. Iszonyú göggel nézem le az utamba kerülő libapásztorgyerekeket, de ügetésbe csak olyankor fogok, amikor senki sincs a láthatáron. Az az érzésem ugyanis, hogy rémes grimaszokat vágok, amikor a ló összevissza dobál a hátán. De lassan-lassan hozzádomulok a rázás üteméhez is.

Mit meg nem szokik az ember!

Újabbban a legyekkel van bajom. Szidi hirtelen le-levégája a fejét, hogy úgy kerresse a legyeket. Ilyenkor vagy kiejtem kezemből a gyeplőt, vagy, ha szorosan fogom, Szidi majd magával ránt a fején keresztül. Ez ellen úgy védekezem, hogy lovaglópálcámmal hajtom a legyeket Szidi feje körül. De előbb-utóbb az ilyesmi megúntja az ember. Már éppen új megoldáson töprengök, amikor váratlan vész tűnik fel a szemhatáron. Két motorbicikli. Egyszerre kettő...

Összehúzódom, olyan kicsi vagyok, mint egy zokó. Ha az ember kicsi, kisebbet puffan. Balkézével előrenyúlók, hogy csengessék... de a ló füle körül nincs csengő s jobbom hiába keresi a féket. Ez a két mozdulat biciklista korombeli élmény kitörése volt, amit minden kezdő pszichanalitikus játszva megállapíthat.

A motorosok elpuffognak mellettünk, én rettentően félek, a ló följényesen flegmatikus. A cséplőgép sem izgatja. Ha tudna, biztosan megnyugtatna:

— Ne félj, emberke... jó gép, nem bánt! Örömben kihúzódom magam s közben lábszárammal jól megszorítom Szidi derekát, sőt kissé megummarkantyzdom vékonyát. És Szidi ezt a célzatosság nélküli mozdulatot jelnek vette... Vágtatni kezdett velem. Büszkén felnyertett, belerúgott a porba és száguldott, mint a...

Képtelen vagyok a hasonlatot befejezni, de szüksegtelen is, hisz ez a vég kezdete... Belekapaszkodtam sörényébe, mert úgy rémlett, hogy cowboy-regények hőse hasonló helyzetben ezt cselekszi. Ugyanakkor azonban meglepő állapítottam meg, hogy a vágtánál a rázás sokkal kevésbé kellemetlen, mint ügetésnél. Kissé mintha repülnék. Fejemmel levertem alacsonyan lógó akácleveleket, homlokomon legyek koppantak, mellettünk táva maradt szájú juhok remegtek... csodálatos volt.

Szidi vágtázva fordult be velem az udvarra s pont az istállóajtó előtt stoppolt. Egyetlen vakmerő mozdulattal leaptantam róla. Janiról majd leeslek a szeplők csodálkoztaban. Odadobtam neki a kantárszart s megveregedtem a ló izadt nyakát. Szidi hátrafordult, rányerített, a zablá mellől hab szakadt le s barna szemével, mintha rám kacintott volna. Meghatódtam. Szép dolog, amikor két lélek így összedobban.

Aztán Szidi az istállóba vonult, én a fűrészszobába. Ott derült ki, hogy jobb lábszáram egy darabján hiányzik a bőr.

— Egy kis nyeregtróris — mondta házigazdám. Hamarosan elmúlt a seb, ha csak fel nem töröm.

Persze, hogy feltöröm! Most már nem hagyom abba a lovaglást. Szidi a táltos, minimum negyvenkilométeres sebességgel száguldott velem. Én ezután egy tapodtat se teszek e derék deres nélkül. Vágtatni fogunk, árkokat ugrotunk át, talán a spangoly iskolának egy-egy szép figuráját is megcsináljuk, úgy-e, lovam? Passagel! Piaffe! Capriole! Ballotade!

Eredetileg ezzel a lendületes mondattal akartam befejezni írásomat. Gépelés közben azonban levelet kaptam Tápiószentmártonból, amely sok kedves részletet tartalmaz a faluról. Utolsó mondata: „Igazis ni, majd elfelejtettem: Szidit ma igába fogtuk...”

Szidi tehát szekér előtt poroszká poros dűltútokan s nem vágát, nem üget, nem ugrik, hanem alkalmasint trágyát hord.

Derék táltos paripám,
Sejl Téged lová tettek ám.

Amikor még lakoma volt az étkezés

Az asztali szokások sok forradalmat látoit története fordulópont előtt áll ismét. Eltűnőfélben asztalaink kedvence, a főfőhőer abrosz. Apró terítőkre helyezett tányérokból táplálkozunk, mintegy jelezve, hogy étel tekintetében nem a mennyiség fontos manapság, hanem a minőség.

Ezt jelzik az apró terítők, melyek nálunk Európában most népszerűsödnek csak igazán, most a szappanhiány éveiben, Amerikában azonban évek óta kedvelik őket. Nem csoda! Ahol nem ismerik a nagymosás fogalmát, ahol mosódába kerül minden nagyobb fehérnemű, az apróságokat pedig a gazdasszony maga mossa, áldás a borvörös, a sötétkék, a barnaszínű hímzett terítő, mely sokkal tovább tisztá, mint a fehér asztalnemű s oly könnyen mosható, mint egy zsebkendő. Amellett csinosak é kis terítők, melyek tarkítására százféle új kézimunkát találnak fel a nők. Gusztusosan csillog rajtuk egy-egy személyre szóló evőeszköz, tányér és pohár, melynek bőven van helye a terítőcskén. Gondot az ilyen terítésnél csak az asztal okoz, vagyis az asztallap, melynek tökéletes fényben, folt-talanul kell csillognia. De az asztallap rendbentartása olcsóbb és egyszerűbb dolog, mint havi négy-öt óriási damaszt-abrosz mosása. Aludni térnek tehát a nagymama tizenkét személyes abroszai, hogy majdan a család eladó lányának kelengyéjében kacér rózsaszín ágyneműkét szűlessenek újjá. Emlékük elmosódik.

Családi villa. Háromszáz éve ugyanis, — nem több — hogy az abrosz óvatba jött, hogy leszállt a föld kiváltságosainak asztaláról s a polgári halandók asztalára telepedett. A XVII. században divatba jön az abrosz. Villáról azonban nem álmodik még senki.

Vagyis, dehogyan nem álmodik! Olaszországban, ahol az elviharzott renaissance után is a legmagasabb fokán áll a kultúra, egy-egy villává dicsekszik minden nagyúri ház, de ez a villa csakis arra szolgál, hogy az ételket az asztal körül ülők kivegyék a tálból.

Thomas Coryat angol utazó oly szenzációsnak találja ezt az újítást, a villa használatát, hogy nem győzi emlegetni.

„A Corsini-házban — írja Rómából — csodálatos dolgot láttam: háromágú arany villát, amellyel egy inas mindenkinek tányérjára tette a húst... Hová jut a világ, ha az emberek úgy elpuhulnak, hogy nem használják még a kezüket az evésre.

Am a derék Coryatnak nem volt oka aggodalomra. Hazájában Angliában és a kontinensen is hosszú, hosszú évekig használják még az emberek a kezüket az evésre.

Kést csak a legelőkelőbb házakban adtak a húshoz. Négy-öt vendég számára egyet. A vendégek átadták egymásnak a kést, miután elvágták vele tányérjukon a húst, melyet aztán kezükkel ettek. Ha meggondoljuk, hogy a tizenhatodik és a tizenhetedik század a mártások fénykora volt, ijesztő képet fest képzeletünk e korok bankettjeiről. Eszünkbe jut a Napkirály, XIV. Lajos, akiről hű udvaronca, Saint-Simon azt írja: gyönyörűen evett. „Jobb kezének három ujjával nemcsak ügyesen, hanem kecsesen úsztatott meg minden falatot a mártásban s alig ejtett két-három foltnál többet a szalvétáján, miközben a falatot szájához vitte“. A Napkirály nyolc húsfogásnál sohasé evett

kevesebbet, bizonyos hát, hogy brokát-öltözete két három étkezés után csillogott a pecsététől.

A francia etikett a királyra ruházta a jogot, hogy elsőnek nyúljon a tábla, melyen az ételket felszolgálták. Utána őfelsége a királyné halásztja ki kedvenc falatját, majd a királyi hercegek. Valamennyien nagy közönség jelenlétében fogyasztották estebédjükét. A királyi család esti étkezésének bámulására bárki beléphetett a palotába. Így került Versailles-ba a fentemlílt angol utazó, Coryat is. Az elegáns olasz asztali szokások után nem győz azon csodálkozni, hogy Európa legműveltebb udvaránál az asztal körül ülők vígan mártogatják kanalaikat a közös levestábla.

Francia barátai ámulva hallgatják, amit a Corsini-palotában lefolyt vacsoráról beszél. Ne higgyük azonban, hogy az elegáns evési mód ragadta meg fantáziájukat... Szó sincs róla! Tetszésüket az nyerte meg osztatlanul, hogy az említett étkezés után a háziúr a vendégek szemeláttára hajította az ablak alatt folydogáló Tiberisbe egész arany szervizét, mondván, hogy ily illusztris társaság után ne egyék róla többé senki.

A tányérok, a billikomok eltűntek a folyó hullámaiban, de alig távoztak el a vendégek, búvárok szálltak a folyó mélyére s hajnalra a palota kredencében csillogott az egész aranyszerviz.

A népszerű asztali tréfák legnépszerűbbje az úgynevezett „májrím“ volt ezidőtájt. Különösen a kis német udvaroknál támadt nagy izgalom, az a szárnyasok mellett a táiban felfedeztetett a máj. E nemes falatot menten fadarabkára nyársalták s egymásnak adták a vendégek. Akinnek a májat nyújtották, köteles volt tréfas rimet mondani rá. Végül a legszemesebb rim faragója ehette meg a májat, mely bizonyára jég hideg volt, mire az egész vendégsereg kiszípkázta magát.

Galamb a kalácsban. Az asztali szokások a Napkirály utóda, az udvariasságáról híres XV. Lajos alatt se változtak sokat. Az evőeszköz nem szaporodik, az edények azonban mind pompásabbak, gazdagabbak. A sèvres-i gyár csak úgy ontja a szebbnél szebb szervizeket, melyeknek virágfűzéses, aranyozott tányérajairól kézzel szedik szájukba a húst a szép hölgyek, a gavallérok, kiknek — mint olvassuk — ismerniük kell a szalvéták művészi hajtogatásának minden csinját-hinját. Tudniok kell, mely fogások segítségével varázsolható asztalkendőből káposztafej, szerzetescsuklya, gránátoskalap. Illett, hogy asztalszomszédnőjük

tányérján almából, körtéből csillagot, virágot vagdosssanak — azzal a késsel, mellyel négyen-öten ettek.

Míg a francia udvarnál ily lassan változtak az asztali szokások, a hannoveri udvarról azt olvassuk; tányért váltottak itt minden fogáshoz, de nem követték a szomszédos skandináv országoknak azt a szokását, mely szerint tiszta evőeszköz is járt egy-egy fogás után.

Az emberek szívesen szórakoztak ezidőtájt evés közben. S ezen nem csodálkozunk, ha azt olvassuk, hogy egy polgári család bőjti ebédeje öt órát vett igénybe. Az udvarnál étkezé kiáltságok még tovább szvendtek. Szórakozásról kellett hát gondoskodniok a ravasz szakácsoknak és cukrászoknak. Nekik köszönhető, hogy XVI. Lajos idején divatba jönnek a trükk-ételek. Várkastélyt ábrázoló torták, megvilágított ablakokkal, hirdelen ereszkedő felvonóhiddal, melyen cukorból készült várúr és várkissasszony jelenik meg gombnyomásra, zenélő pástétomok, lakodalmi kalácsok, melyeknek belsejéből két fehér galamb röppen ki.

A fagyalt születése. Az étel — mind a tizenkilencedik század elejéig — „ételsor“nak nevezett szeriesekben került az asztalra, melyen nagyúri háznál nyolc-tíz tál szerepelt egyszerre, polgári háznál pedig négy-öt tál. Az első sort második, harmadik és negyedik követte, kilenc tál étel képezte a szerény polgári ebédet.

Az első ételsor sültekből, a második főttekből, a harmadik kirántott ételkből állt. Ez volt az oka annak, hogy régi menükön nem egyszer az ebéd közepére esett a fánk.

Az evésnek idejét is különösen válogatták még régen. A napoleoni időki tizenegy körül ettek az ebédet, hat körül a vacsorát, este tízkor díszlakomának beillő kis estebédet vett magához a XIX. század „mértékletes“ születte.

Egy olasz cukrász a tizenkilencedik század hajnalán készíti az első fagyaltot. Sikere akkora, hogy rövid hónapok alatt öt házat vásárol Vicenzában. De vagyona elolvad, mint találmánya, mikor feleségül veszi hazája egyik híres diváját.

A fagyaltnak Párizsban van legnagyobb sikere. Mégpedig anyagi okokból. Az elviharzott forradalom szépei: a koldusszegény arisztokrata dámkák, a hazatért emigránsok egy adag fagyalt mellett találkoznak a Rue de Rivoli divatos kis fagyaltzóiban, ahol néhány centimesért uszonáznak jeges vizet, mert a fagyalt — mondanunk se kell — távol volt még attól, amivé napjainkban fejlődött.

E keserves napok szoktatták-e le a franciákat a mértékelen evésről, — nem tudjuk, de bizonyos, hogy először Franciaországban megy ki a divatból a túlzott evés. Aztán lemondanak róla Európa többi országaiban is. **Bácskai Magda**

Nézzé meg!

az ország legmodernebb, legszebb bemutató termeit:

Nagykovácsy Utelsház
RÁDIÓ OSZTÁLYÁN
 a budai fiókküzletben

Legújabb típusok. — Részlet és csere. — Díjtalan bemutatás. — Szakszerű felvilágosítás.

NAGYKOVÁCSY GARANCIA

Gyilkosság nyílt színen

A szünetben Cornelius Hoff, a Városi Színház előkelő vendégművésze, beszélgetett Edna Prey művésznővel. Még lenyűgözöbben látszott Julius Caesar bíborszégyény tógájában és a festék elfödte hideg szürke szeme körül a mély ráncokat. Edna az este nem játszott.

— Előadás után ráérsz-e? — kérdezte Cornelius Hoff.

— Mindig ráérek, amikor rólad van szó. Clemens Birkner arra ment, hidegen köszönt és a sűgőnhöz lépett, aki a színpad mögött állt és nézte ezt a párt.

— Kedves Heisigné, kérem, sűgjon halakban.

Heisigné megvetően nézett Brutusra.

— Birkner úr. én elsősorban a mesternek sűgok. Elfelejté, hogy Hoff művész úr kissé nagyot hall.

Birkner dűhösen vállalt vont.

— A mester! Az udvari színház tagja! A fenébe is, minden Hoff körül forog?! Willem Abt, Cassius maszkjában, a fiatal hűsszerelmeshez lépett.

— Mindnyájan egy véleményen vagyunk veled. Hoff játssza Caesart, holott ez évek óta az én szerepem. Hoff, ámbár kissé sűket is már, Edna Prey szemében még mindig a megejű ifjú.

— Ez nem igaz! — Birkner megragadta az idősebb színész karját. — Hiszen mi jegyvesek vagyunk.

— Jegyvesek? — vigyorgott Abt. — Hoff már nem egy szerelemnek vetett véget. Ha Edna az én menyasszonyom lenne, én bizony tudnám, mitévű legyek.

Az ügyelű megadta a jelt a harmadik felvonáshoz. Azután átnyújtotta a szenátoroknak a fegyvereket, melyek végeznek Caesarral. A nagy Cornelius Hoff biztos lépésekkel ment a színpadra.

A szenátorok körülvették Caesart, neki-támadtak, Brutus előtte térdelt és felugrott abban a pillanatban, amikor Casca hátulról Caesar nyakába dűfte a tört.

— „Brutus, te is?...”

Cornelius Hoff hangja hűrgéssé vált. Torkából kétségbeesett kiáltás vergűdűt ki. Caesar a földre roskadt. Ebben a pillanatban a színpad egészen sűtöt lett.

„Meggzabadulás! Szabadság! A zsarnokság kimműlt!” — kiáltott Cassius hangja. A fény újra kűgyult. Brutus sápadt volt. Mi a fene lelta a világsűtűt?! Pillantása a sűgűlyukra esett. Heisigné ájultan hevert a könyvön. A jelenet továbbment.

Lyss rendűrtiszt meglepűdűt, amikor az űlése mögűt megjelent egy színpadi munkás.

— Tessék rűgtűn feljűnni a színpadra! A vendégművészt meggyilkolták!

A színpadon az igazgató várta,

— Tovább kell játszanunk!

Lyss kérdezte: — Hol a halott? Miért nem hagytak mindent értetlenűl?

— Nem tudtuk, hogy mi törtűnt. Antonius személyesűtűje és Klemm, aki a szűgát adta, rendezés szerint kivített a színrűl Caesart. Csak itt, a színpad mögűt, amikor Caesar, már mint Hoff, nem kelt fel, tűnt fel nekik...

— Intűzkedjűk, hogy senki a színházat el ne hagyassal!

— Az orvos vátosan hajította vissza a tógá redűit. Caesar keblében egy tőr volt...

Lyss az igazgatóval bement az irodába.

— Ki használhatta a gyilkot?

— Voltaképpen valamennyien. A jelenet elűt az ügyelű adja a színészeknek a színpadi tőrűket, a színészek ezeket a ke-lékeket visszaadták...

— Volt-e Cornelius Hoffnak ellensége?

Ebben a pillanatban lépett be Edna Prey.

— Volt-e ellensége? Valamennyien gyűlűlték Corneliusat.

— Olyan jűban volt őn a művészzel? — kérdezte rűgtűn Lyss.

Edna lehajította szűp szűke fejűt.

— Cornelius Hoff feleségűl akart venni. Lyss vizsgálűdva nézett rá. — Azért jűtt, hogy ezt kűzűlje velem?

A leány karcsű alakja megremegett.

— Nem... nem tudom... Azt beszűlik, hogy egyszer egy fiatal leány, színésznű, miatta lett űngyilkos. Lilian Abey... ennek tiz estendeje.

A rendűrtiszt az igazgatóhoz fordult. — Ismerte ezt a színésznűt?

Az űregűr gondolkodott.

— Sejttem csupán... de kérdezze csak meg felűle Willem Abtot.

Willem Abt sápadt volt, amikor belépett az irodába.

— Abt úr, mondja, ismeri ezt a nevet: Lilian Abey?

— Azt kérűzi, ismertem-e a lányomat? Senki se tudta ezt itt. De nem én űltem meg Hoff urat. Ámbár lett volna rá okom. Tizenhűt éves volt a lányom, amikor Hoff elhagyta egy cirkusznű miatt, azt beszűlik, hogy azt a nűt elvette feleségűl. Lilian akkor Stockholmban volt. Csak miután meghalt, tudtam meg, hogy miért kellett meghalnia. Talán megmentek valakit, aki még fiatal és akinek volt bátűrsága hozzá, hogy meggátoljon egy szerencsétlenséget.

— Clemens Birknerre gondol?

Abt hallgatott. Lyss Birknert hívatta.

— Őn adta Brutust? Az előadás alatt feltűnt űnnek valami?

— Hoff urat nem szerették. Mégse hi-

szem, hogy irigységbűl szűrták volna le. — Ki volt a rendezű? Nem furcsa az a felfűgás, hogy a gyilkosság után elűstűtűtettek?

Birkner a fejűt rázta. — Ez nem rendezűi űlet. Heisigné, a sűgűnű látta, hogy a mesterrel törtűnt valami és elájult. Ráesett a világsűtűs jelűz gombjára. Erre a világsűtűs kikapcsolűtűt.

— Heisigné tehát észrevett valamit, amit a színpadon levűk állítűlag nem vettek észre?

Birkner lesűtűtűte a szeműt. — Tudom, hogy űn engem gyanusít. Itt mindenki azt hiszi, hogy én vagyok a gyilkos. De nem én űltem meg.

Heisigné nem volt fiatal asszony, beme-dagadt a sűrűstűl. Az átűlt rűműlet borzalmasan bánt vele.

— Miűta utazik Cornelius Hoff úrral?

— Tiz éve.

— Heisigné! A nyolc szenátor kűzűl az egyik szűrt halálosan. Gondolkodjűk kérem; nem vett észre valamit, ami feltűnt űnnek?

— Nem, rendűrbiztos úr. Hátal álltak hozzám. Nem láthattam, hogy ki tette. Sajnos...

— Akkor mitűl ijedt meg olyannyira, hogy elájult?

— Hoff úr másképpen rogyott össze, mint ahogyan tűle ezt ebben a jelenetben megszűknam. Egy kiáltást is hallottam, melyet tűle még nem hallottam, ámbár vagy százszor láttam űt ebben a szerepében.

Lyss kutatva nézett rá. — Tud valamit Hoff magánéletébűl, aminek most hasznát vehetűk?

Heisigné felugrott. — Valamennyien gyűlűtűk őt és legjobban Edna Prey gyűlűl-hette...

— Edna Prey?

— Szerette a mestert, de ű ma este megmondta neki, hogy nem veheti el feleségűl soha, mert egy másik asszonyhoz volt kűtve évek óta. Amikor a leány látta, hogy a mester el fogja űt hagyni, mint ahogyan annyi leányt hagyott el már elűtte is...

Lyss elűrehajolt. — Őn volt Hoff felesége? Heisigné visszaroskadt a szűkre. — En. Senki se tudott errűl. ű akarta ezt így.

Bejűtt egy fiatal rendűrtisztviselű és a biztos élű tette a gyilkos szerszámot.

— Megvizsgáltuk a törtű. Igen furcsa az eset. Egyetlen ujjnyom sincsen rajta. A színészek kűzűl ki viselhetett kesztyűt?

Lyss a fejűt rázta. — Ez feltűnt volna. — Elgondolkodott. — Még csak egyet kérűdeznűk Heisigné: űn azt mondta, hogy Hoff úrral Stockholmban ismerkedett meg. Így volt?

— Igen...

— És igaz, hogy azelűtt űn cirkusznál volt?

— Nem... én nem voltam cirkusznál...

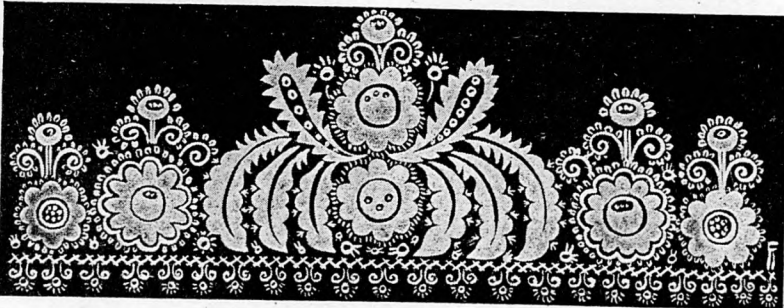
— Nem? Azt is tagadja, hogy ott értett ahhoz, hogy egy tőrű kis távolságbűl biztosan hajítson célpontjára? Tévedés fűlté-telezni, hogy űn ezt nem alkalmazta, miután megtudta, hogy Cornelius Hoff el akar űntűl válni, hogy feleségűl vegye Edna Prey? Nem viselt-e kesztyűt?

— Megűrűlt? — kiáltott fel Vera Heisig. — Hiszen egyetlen szű sem igaz!

— Mindezt majd pontosan meg fogjuk állapítani Heisigné. — mondta Lyss fagyosan. — Stockholmban bizonyosan még ma is ismerik magat.

Vera Heisig magába roskadt. De amikor Lyss felállt, hogy elvitesse, az asszony felkapta a törtű, mely kioltotta Cornelius Hoff életűt és véget vetett az űvének is.

G. B. Ford. Moly Tamás

Magyaros minta, ruhák, terűtűk, párnák dűszítésére. Szűrtűsablónja P 1.— Megrendelhető a Magyar űriasszonyok Kézimunkaboltjában, VI., Terűz-körűt 6. sz.

DIVAT ÉS KÉZIMUNKA

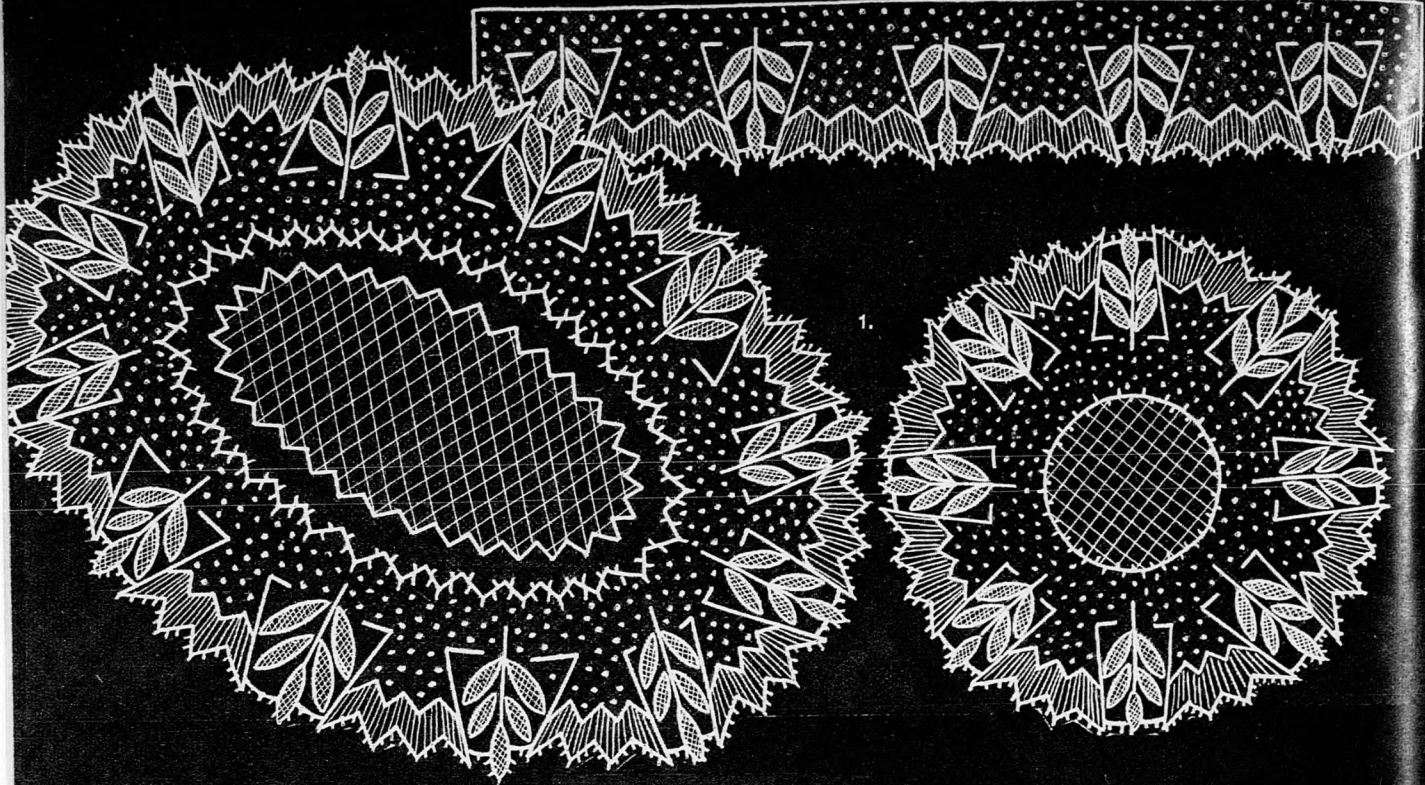
MEDNYÁNSZKY ÁGI
ÉS JÁRAY TERI

**ÓH, TE ŐRÖK
TIZENHAT ÉV,
EZEKET A RUHÁKAT
CSAK TE VISELHETED!**

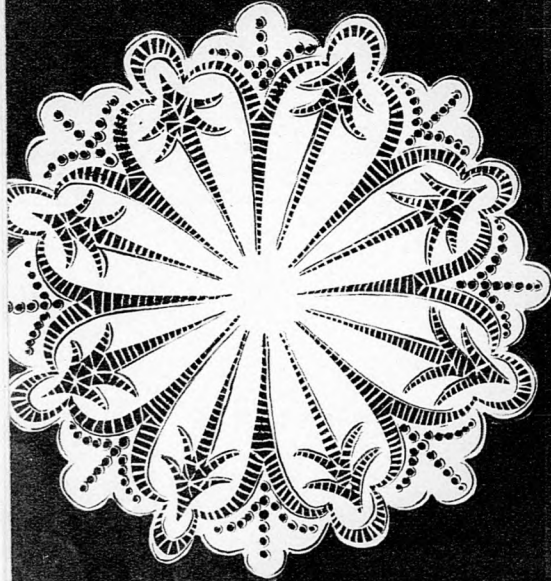

1. Tüll tálcaterítők és szekrénycsík. Az ovál 25×45 cm méretben előrajzolva P 1.70. A kerek mérete 30×30 cm, előrajzolva P 1.40. A szekrénycsík 20 cm szélességben, métere P 2.20. Kidolgozásához színes gyöngyfonal matringja 39 fillér. Szúrtsablonya 60 és 80 fillér.

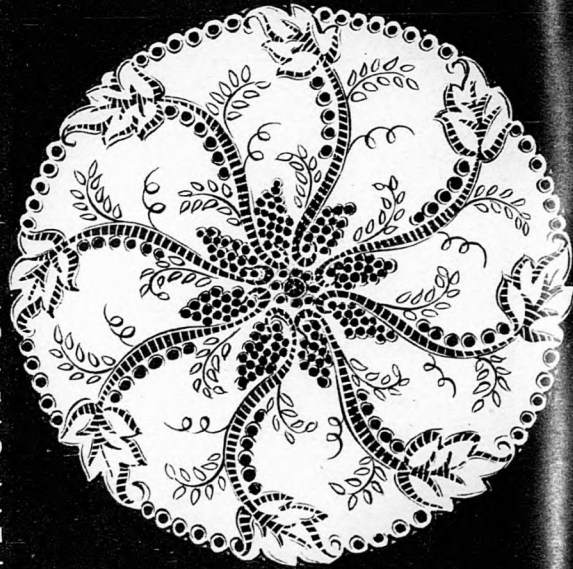
2. Angol-madeira asztalközép. 80×80 cm méretben, fehér pamutvászonra előrajzolva P 6.— Szúrtsablonya P 1.50

3. Madeira miliő. Előrajzolva fehér pamutvászonra 80×80 cm méretben P 6.— Szúrtsablonya P 1.50

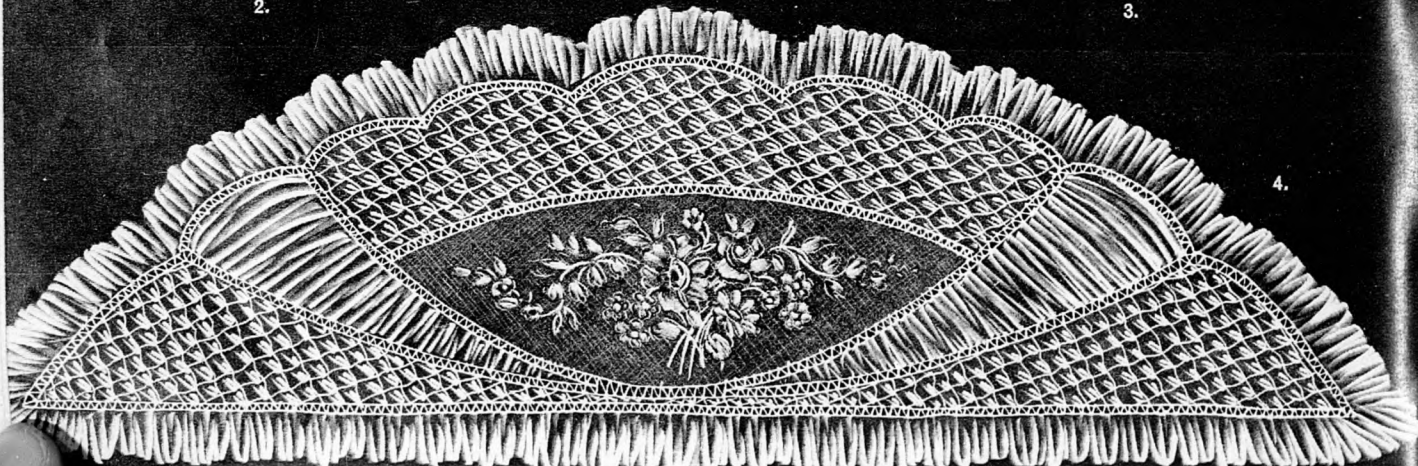
4. Díszágypárna. Tüllhímzéssel és csipkeszövevvel díszítjük. Teljesen készen, tollal töltve, színes alátéttel P 55.—

2.

3.

4.

Zsuzsiból nagylány lesz

Zsuzsi az ötödik gimnazista kisasszony — nagykotul rüg egy dványpárnába, az orra a sirástól vörös. Félórája veszekszik az édesanyjával.

— Míg azzal jöttök nekem apukával, hogy bezzeg én a te korodban... — fújja — hát kijelentem neked, hogy minden anya tiszta kítűnő és mintagyerek volt, te az én koromban nem ültél vacak gyerek-szobában és nem viseltél undok rakott-szoknyát, ami előnytelen, mert kövérít és hosszú, egész trampli benne az ember, te az én koromban nagylány voltál, elégre tizenhat éves vagyok...

— Tizenöt — mondja anyu.

— Tizenhat — mondja Zsuzsi — az a vacak hat-hét hónap már nem számít, tizenhat éves korodban te már ismerted aput és fűződ és a hosszúszoknyád...

— De hiszen a te szoknyád hosszú...

— De amikor én rövidet akarok! — zokog Zsuzsi. — Istenem, de szerencsétlen vagyok, senki sem veszi komolyan az embert. Az „ember” nagynehezen megnyugszik, aztán, hogy posztot ígérnek neki, elkezd anyuvál tárgyalni.

— Nézd anyu. Furcsák vagytok ti felnőttek. Itt van mindjárt a ruhakérdés, Zsuzsi még kislány monddod, jelzem, mindenütt úgy köszönnek nekem: kezécsókolom kisasszony, igazán szégyenlem azokban az esetben, átálatos ruháimba elmenni valami rendesebb helyre, én nem is tudom, mi teszi, miért olyan sikketlen, szánalmas minden baklisruha. Miért nem csináltatsz olyan ruhát nekem, amilyet magadnak?

— De Zsuzsi! — rémüldöz anyu.

— Semmi Zsuzsi, nézd meg a divatlapokat, azokat az egyszerű, sima, angolos ruhákat felvehetné minden kisgyerek, ha kisebbre készítenék. Miért nem lehet egyszerű az én ruhám is csinos? Te elhatároztad magadban, Zsuzsi kap tölre két ruhát, aztán megkapom megint a szabályos sötétkékű, jó hosszút, hogy le lehessen eresztini, pedig nekem már inkább felvarrni kell a szoknyámat, ünneplőre meg itt az a rémes barna bársony, már a negyedik éve viselm, itthon pedig régi rongyokban járok. Anyu elgondolkozik. Valahogyan kinőtt ez a gyerek egy év alatt a régi holmikkól. Nem nagyobb és nem kövérebb mint tavaly, csak valahogy — másforma.

— Anyu — hízeleg Zsuzsi — anyuci drága, ügyis tudom, olyan gyönyörű szép maradékokat veitél, miért ne csináltassunk belőle valami rendeset?

Anyu megadja magát. Átnézik együtt a „ruhatári”, segítőségül hívják az elraktározott gyönyörű szép maradékokat, sőt, apu garderobját is. Végre, régi és új ruhákból kialakul a következő eredmény.

Zsuzsi, aki tizenhatéves, tehát nagykisasszony, valódi, remekbeszabott új ruhákkal indul a szezonnak! Ezeknek az új ruháknak egy részét ugyan a házivarrónő csinálja, vannak alapélemek a régiéből is, de az egész, úgy ahogy van, rettenetesen imponáló, — és ami fő, nem is kerül sokba.

Zsuzsi úrhölgy ruhatarának dísz-virágja az a három méteres bűzökéku puha szöveteiből készült ruha, melyet világosabb pasz-tellkék magyaros gyapjúhímzés díszít a mellén, az ujján és a szelíjén, melyet igazán nem vehet fel más, mint tizenhatéves, akinek még fűzőtlenül is keskeny a csí-pője, nádszálkarcsú a dereka.

A csikos műselyem ruhácska kevesebbe kerül. Mégis, télen-nyáron, társaságba,

tánciskolába felveheti. Újszerű a vállvonala és kislányos az ujjformája.

A nagyos kosztium kiskabátja apunak egy régi kifordított zakkokabátjából készül. Majd horgoíz hozzá magadnak, édes lányom, egy hatrészes drapp szoknyát — mondja anyu. Csáléra vágott fűlakap egészíti ki a szédítő öltözéket, nagyobb elegancia okáért anyunak egy ötög övcsatját is kihalássza Zsuzsi és rácsapja a kalapra. A celoján esőkabát vadonatúj. Szüksége van erre öregnek, fiatalnak.

A ruhatar legdrágább darabja a remekbeszabott, egyenes vállú, valódi angol szöveteiből készült átmeneti kabát.

Tekintettel arra, hogy a nyáron a Balatonnál nyaraltak, Zsuzsi kikunyerált magának egy pantalon. Amey abban kü.önbözik az egészen felnőttös nadrágtól, hogy alul kevésbé bő és felül kevésbé feszl... Ehhez a sötétkék pantallóhoz a hőlgy köt egy sötétkék-korálpiros pullóvert, felvesz alá egy fehér blüzt.

Most jön a nagy ügyü. — A Komoly Selyemruha! Amit már csak hajszál választ el anyu délutáni ruhájától. Ezt nagyon megtanácskozzák. Anyu, böl. sen, olyan fazont választ, melynek a dereka mellnél húzott, mégis, hm, úgy nézzen ki, hogy igazán felnőtt lánynak alatta...

— Ebben aztán nem leszek lapos vasaló deszka! — rikkant Zsuzsi és ragyogva kijelenti — olyat válassz anyucikám, hogy a brossomat tűzhessem rá...

Zsuzsi brossának külön története van. Bevonuláskor kapott az unokabátyjától Erdélyből egy filigrán, csipkemunka ezüsttűt. És melyik kislány nem kapott az „unokabátyjától” ilyet vagy hasonlót? Zsuzsi azóta is ölte a házat, hogy csináljanak neki a tűhöz ruhát.

— Hát nem bánom... akár sötétkék selyemből, akár megygyörösből csináltatjuk, ennek a nyakába kitzűzheted — egyezik bele az engedelmes anyu — a szoknya elejét pedig majd bepillírozatom...

— A csudát plisszét! semmi plisszét! antik dolog ez anyukám, levasalatlán hől viselnek az idén, felnőtt vagyok, hől akarok!

— Az elsősorban nem hől, hanem berakás — jegyzi meg anyu — de hát jó, legyenek levasalatlán berakásaid. Viszont nemcsak társaságban leszel nagylány, hanem itthon is, segíteni fogsz a befőzésnél. Akármelyik régi nyári ruhád jó erre a célra, kőtenyt kötnék eléd, a fejedre meg muszlin kendőt. Hidd el nekem, a befőzött lekváros üvegek mennyisége teszi a felnőtt kisasszonyt.

A maradékok közül kihalásznak egy háromméteres színes vízszondarabot, vitorlázó macskók, hollandi gyerekek, táncoló virágok, mulatságos dolgok vannak rajta. Ebből az ősi kiárusításon vett, valódi lenvászónból kap Zsuzsi egy olyan házított szoknyát, hegyesívágású, rövidujjú ruhát, rajta egy kis boleróval, mely egészen bizonyos, divat lesz jövőre és az idén októberben, ha szüretre lemennek a Badacsonyba, egészen bizonyos, nagyon fog tetszeni benne Zsuzsi... Aki nagyon elégedett és igaz, hogy vágóó szemmel néz kedvenc újságjában egy homokszínű, egészen sima, a férfing szabására emlékeztető ruhát és egy sötétkék harangszoknyát, fehér halinaposító lumberjack felsőrészes kiskosztümöt...

De hát — sok a jóból is megárt. Reméljük, ha jól viseli magát, télen ezt a két ruhát is megkapja Zsuzsi. IZSÁKY MARGIT

ASSZONYOM!

**A szépsége,
a sikere függ tőle,**

NEM MINDEGY...

**hogy milyen
arckrémét használ!**

A szakemberek is elismeréssel állnak egy új kozmetikai vívmány előtt, amely egy csapásra megoldotta a nők régi nagy problémáját, a száraz, érzékeny és ráncosodásra hajlamos arcból gyors és sikeres gyógyítását. Az új vívmányért a köszönet azoké a kutatóké, akiknek hosszas kísérletezés után sikerült olyan új anyagot bevonni a szépségápolás szolgálatába, amely biológikus úton hat. Ez az új anyag fokozott működésre serkenti a bőrsejteket, új életet ad a bőrnek, táplálja és felfrissíti a bőrszöveteket, miáltal már néhány napon belül tökéletesen megszűnteti a szép és üde arc legnagyobb elleneségét, az arcból szárazságát. Ezt az új anyagot tartalmazza a szépségápolást forradalmasító új krém, a

Hormocith „B”!!!

Miben nyilvánul meg a Hormocith „B” krém különleges és egyedülálló hatása?

Hormocith „B” krém

Egyetlen nap alatt megszünteti az arcból kellemetlen húzóda-sát!!!

Hormocith „B” krém

megakadályozza az időelőtti ráncok keletkezését és visszadja az arcból fiatalos rugalmasságát!

Hormocith „B”-vel

ápolk arc nem hámlik és nem viszkál! És ami a legfontosabb,

Hormocith „B”krémét

nem kell állandóan használni, mert egyetlen tégely elegendő az arcból szárazságának teljes megszüntetésére!!!

Olyan előnyök ezek, amelyekről egyetlen nő sem mondhat le, aki féltő gondallal vigyáz a Nő legerősebb fegyverére és legdrágább kincsére — a szépségére! A legelőbb lenyűgöző és irigylt szép arc nem a sors szesz.éyes ajándéka többé, hanem néhány jól megválasztott kozmetikum használatának nagyszerű eredménye. Asszonyom! A szépsége és megjelenésének üdesége függ tőle, nem mindegy, hogy milyen arckrémét használ!!!

Hormocith „B” krém

hatása biztos, gyors és egyedülálló!

Egy tégely ára P. 4.—
Takarék-tégely P. 6.50.

Magyarországi egyedárúsítás:

DR. BLITZ DROGÉRIA

Budapest, Vilmos császár-út 23.
Vidékre postai szétküldés.

Boszorkányégetés Stájerországban

Nehéz hetünk volt Bécsben. Összetörődött kéziratok, gyakori interurbán beszélgetés Pesttel, interjúk, miegymás. Örülünk a meghívásnak, mely anizxon érkezett és mely szerint megkérnek, hogy ülünk be szombatban kettőkor az értünk küldendő autóbó és menjünk le Stájerországba egy kicsit pihenni. Húvós volt a reggel, mikor nekiindultunk. Tempósan haladt az utazás. Öt óra felé kellett volna rendeltetési helyünkre érkezünk. Háromig ment is minden, mint a karikacsapás, a nap olvasztókemencévé változtatta a földet, amikor is hirtelen egy szörnyű rukkall megálltunk. Nem történt semmi baj, csak a söfőr állapította meg félórás hasonfekvés után, hogy estig a kocsi nem tudja megreperálni. Megpillantottunk egy kis kocsmát, árnyas kert közepén. Arra felé vettük útunkat.

Ebben az időben volt egy pazar, szép szokásom. Kosztümjeim gomlyukában telen-nyáron élő virágot hordtam — valljuk meg, hiszen ma már nem indiszkréción, hogy nem mindég magam vettem ezeket az évszakok és materiális körülmények szerint változó virágokat. Ezen a napon egy sárga orchidea díszítette a ruhámat. Amolyan hüsevő virág, drága, megre és különös. Mindég eseményszámba megy egy asszony életében az orchidea.

Hát éppen ezt az orchideát szerettem volna Stájerországba épségben érkeztetni és ezért, amint a krigli sört elémratták, kértem egy pohár vizet és beletettem, hogy magáhozterjen az utazástól. Ahogy ott ülünk és beletemetkezünk a lapokba, odalép az asztalhoz egy zömök, hatvanévkörüli parasztember, rámnéz: „jőjjön csak, kisasszony, van még ugye egy kis ideje, ott fent a várban csupán egy félóra járásnyira van az út, mutatok valamit, amit érdemes megnézni.”

És már indultunk is a meredek hegyoldalon fel, elől a paraszt, én kicsit megrettenve kullogtam utána. Komoly, szép férfihangja volt, szinte követni kellett.

Szólóhegyek mentén kapaszkodtunk fel a gazos, elhanyagolt úton és a XIII. századbeli vár felvonóhídjára csikordulva gördült elénk. Starhemberg herceg tizenhárom kastélyának egyike volt valamikor a vár. Pazarul berendezett lakosztályokkal. A földszint óriási fegyvertermekben a dicsősök páncéljai sorjában állnak a métervastagságú falak mentén. Piros, zöld és sárga tollak lengedeznek a lehúzott rostélyú sisakon.

Az öreg paraszt nem engedi, hogy megálljak és én kérdéses nélkül követem.

Végre egy kis, alkóvos szobába érünk. Teljesen üres ez a szoba, csak egy hatalmas baldachinos ágy áll a közepén, ezüst brokáttal takartan; a mennyezetet síma oszlopok tartják. A keskeny, magas ablakon ferden süt be a napugár és megvilágít egy női portrét, mely az ágygal szemben, egyetlen díszként lóg a falon. Korombeli asszony, csak éppen négyszázéveslőtí viseletben. Keskeny arcában két szürkés-kék szem. Egyik kezével csipkefátylát tartja, mely a fűrtjein ülő hercegekronáról hull alá, míg másik kezében szinte figyelmeltetően nyújt a néző felé egy halványsárga tearózsát. Valami borongós fájdalom, kiábrándult hangulat

ömlik el a portrén. Egy kinyílt élet csodavarása, szerelmes álmái a szemek mélyébe zárt magánvilág. Catarina van aláírva, olaszosan, sötétlila betűkkel.

Az öreg paraszt figyel. Látja, hogy a kirándulás sikerült. Ott álltam meg, ahova vezetni szándékozott. Catarina képe előtt, aki az érettszázás években várónő volt és úgy látom, szerette a virágokat.

— „Dös dawegen hab'i Sie hergebracht, Gnädige!... — szólam meg végre az öreg. Ez a gyönyörű asszony 1542-ben került ide hozzánk a várba. Valahol Északolaszországban szédült bele a nemes herceg egy hadjárát alkalmával. Erőszakos, szilaj ember volt az és hamarosan megúnta a nőket, kiket egykoron forrón szeretett. Ebben az ágyban is meghalt egy felesége Catarina előtt, akit lassú méreggel küldött át a másvilágra. Három-négy évnél nem tellett e falak között tovább a hévből. De jőjjön csak, tekintsen le a kertbe. Ugy-e milyen roskadásig hajladozik a cseresznyefák ága? Nem is hinné ugye, hogy ez alatt az ablak alatt igazi boszorkányt égettek, elevenen, hófehér ruhában, magasra rakott máglyán? No, ne nézzen rám olyan holtraválton, régen volt, csak azt nem lehet mondani, hogy igaz se volt, mert Catarina itt halt meg fiatalon, ezen az udvaron és égetésének hírére messze földről gyűlt a cifra nép.

A herceg másfélévnyi boldogság után kezdte unni a szép, fekete, olasz asszonyt és sokat gondolkodott, hogyan szabadulhatna meg tőle szépszerével. Megmérgezni nem akarta, mert feltűnő lett volna az előbbi eset után. Hazaküldte egy időre a szüleire. Catarina azonban pár hét múlva visszatért szerelmesebben, mint azelőtt és titokzatos mosollyal sügta a férjének, hogy nagy meglepetést hozott magával, amit azonban csak pár hónap múlva tud megmutatni. Telt az idő, télt lett és Catarina sokat foglalatokodott a várkastély kertjében. Különösen egy rózsától körül látták a szolgálók szőszmőlőni, mindég ezt a tövet gondozta, nyeste, igazgatta. Még aztán egy napsütéses, téli napon megtörtént a csoda. Sárga tearózsza nyílt ki a tövön, harmatos, gyenge virág, idegenszerű — olyan, amilyent itt még soha nem láttak — kiváltkép telen! Lelkendezve szaladt az asszony a hercegehez és kézenfogva vezette le a kertbe, csillogó szemekkel mutatta az ő nagy meglepetését. Ebben a percben a férje agyán egy gonosz gondolat villant át... Népítélet fogja őt megszabadítani Catarina-tól. Órák alatt futott szét a hír, hogy a vár fiatal úrnője boszorkány, aki sosem látott virágot télnél idején fakaszt a piros rózsafatövből. Pörbe fogták Catarina-t, aki csak csodálkozott és nem nagyon értette amivel megvádolták. Utolsó éjszakáját imádsággal és olvasással töltötte... Szótlanul jöttünk le a hegyről. Borzadva gondoltam Catarina-ra, akinek nem volt más bűne, minthogy szeretett, távolról jött és hitt a csodákban.

A társaság tagjai már a délutáni lapoknál tartottak, mikor visszaérkezünk és kérdően emelték fel a fejüket. De nekem nem volt kedvem beszélni, csak az öregember lépett az asztalhoz, kivette az orchideát a pohárból, aztán földhöz vágta. A cizmája sarkával taposott rajta.

— Nem kell bevárni a dolgok végét — mondta magyarázón. — Ebben az országban jobb, ha székfűt, rózsát vagy nefelejcsét hord a kisasszony. Hálás voltam a tanácsért. Azt hiszem igaza volt. Minden országra és minden századra érvényes a törvény, amíg szerellem lesz a földön.

Juhász Sári

Háziasszonyok egy más között

— Aruld el, Mária, mi a titka annak, hogy a gyümölcs nálad miért kívánatosabb, szebb, mint nálam?

— A gyümölcs találásának is megvan a szabálya. Minden gyümölcsöt a karakterének megfelelő tátra rakjuk és csak összeillő gyümölcsök kerüljenek egy tátra. Pl. a földiepret külön adogalva, kis üvegtányérokra rakjuk fel. A lányér aljára zöld levelet teszünk.

— Mondd, Mária, a zöld levél csupán a díszítés végett szükséges?

— Nemcsak azért, hanem esztétikai szempontból is, mert nem izléses, mikor a gyümölcs piros leve látszik a tányéron. Ribizlit, málnát, szamóccát ugyanígy tálatunk, csak míg az epernél lapos tányérral is használhatunk, addig ezeknél a gyümölcsökönél kizárólag kis kompóztányérokot adunk. A porcukorral pedig tálatás előtt meghintjük a gyümölcsöt. Cseresznyét, meggyet lapos üvegtálon tálatunk és a tálat zöld levelekkel díszítjük.

A sárga- vagy kajszinbarackot mély üvegtábla rakjuk. Csinos, ha minden barack alá egy zöld levelet teszünk, vagy ha kézen vásárolt zöld, vagy másszínű papirkosárrákba rakjuk. Az őszibarackot, körtét, szilvát, ringlőt fatálon tálatjuk, tölgyfalevelekkel díszítve. A nyári almát üvegtátra, a téli almát azonban, amelyik nemes gyümölcs, csakis nemes porcellántátra rakjuk. A szőlőt üvegtálon tálatjuk.

— És a dinnyét hogyan kell tálatni?

— A sárgadinnyét cikkekké vágjuk, ha kisebb a dinnye, kettészeliük, a magház helyére mosott jégdarabkákat helyezünk, üvegtálon tálatjuk. Szokás a sárgadinnye ehező részét előre kivágni a héjból, de a tálatásnál a kivágott részt visszahelyezük. A görögdinnyét nem túlnagy szeletekké vágva, lapos üvegtálon tálatjuk.

A diót ne rakjuk arra a tátra, amelyen más gyümölcs is van, hanem külön, a legizlésesebb, ha óntátra rakjuk.

— A legszebb ezüsttátra halmozva, de egy szép porcellántál is alkalmas.

— Jardinettet mikor ad az ember?

— Rendszerint a délutáni uzsonnához, buffetnél, esetleg vacsorautáni meghíváskor is lehet adni. Alma, körte, szőlő, narancs, díszes csomagolású, apró gyümölcs, mignonok, celophánba csomagolt cukrozott hazai és déli gyümölcsök, mandula és csipegetésre szánt édességekből állítjuk össze. Az édességek díszes csomagolásban legyenek rajta.

— A narancsot hámozza is szokás adni?

— Igen, a narancs héját csilagaluká cikkekké vágjuk, minden ilyen cikkekké két gerezd narancs kerül, de azért a narancs egészben maradjon. A mandarint nem szokás előre meghámozni, sem cikkekké szedni. Mindkét gyümölcsöt ezüsttálon tálatjuk. Datolyát, füget bármilyen tányéron tehetünk asztalra, nagyon csinós, ha kis gyékényterítővel letakarjuk a tányérral és erre rakjuk rá a déligyümölcsöt. A datolyát és a füget, ha dobozban vásároljuk, úgy ebből kínálunk.

— Kompóthoz milyen tányérokra terítünk?

— Befőtött, jameit üveg- vagy akár porcellántálaban s a kistányérok is ugyanazok, kivételt csak az almapüré vagy kompót képez, azt mindig porcellánon adjuk asztalra.

(Felkérjük kedves előfizetőinket, hogy hasonló kérdésekkel forduljanak hozzánk és mi ebben a rovatban készséggel válaszolunk. A szerk.)

8.

MIKOR MINDENKI HŐS

Láttam gurulni a fedélzeten a babát és láttam, amint Patricia szinte cigánykereket vetve zuhan az első árboc tövébe. Csak Wood mama állt a lábán. Arcáról véresöppetek csörgedeztek. Úgyet sem vetett sérülésére. Figyeltem. Először a kisgyerek után tett egy lépést, de aztán meglátta elterült leányát. Az anya dolgozott benne, mint egy világhatalom, amely kis mellékes dolgokra nem sokat ad... elsikoltotta magát és Patriciahoz rohant. Ráborult gyermekére, mint a halott kölykét sirató vadállat. Ráncigálta, kiabált neki, majd csendesen sírdogálva, hullajtotta vérét a leánya szép fehér ruhájára. Nem érzett testi fájdalmat, még mindig nem nyúlt a homloksebéhez, pedig messziről is láttam a fénszörök fényénél, hogy valami erősen megszebezte.

Feltápázkodtam s ugyanakkor megmozdult Pat is. Nem várt fürgeséggel ugrott talpra. Láttam, nincs velük semmi tennivalóm. Ellenben a legközelebbi ágyú légénységét valósággal lekaszált a találat s a löveg csöve ide-oda lötyögött. Az ágyú felé támolyogva összejöttöm valakivel. Schlotheim volt.

Mínha vágóhídről jött volna elő, annyira tele volt vérell. Sápadt arca vonaglott. Magamhoz öleltem, de ellökött.

-- Semmi... nincs megállás... tüzet, emberek! Tüzet!

A hajó még mindig egyenes vonalban rohan előre a convoy fényei között. Egyik kéményünket egyszerűen leberetválták a hajótestről, a második árboc felső harmada is letört.

— Jöjjön! Van még itt munka! Irányozzon... én nem látok jól... majd tőlük... maga mit akar itt leányzó?

Patricia mellénk került s mikor meghalotta, miről van szó, azonnal az ágyúhoz szaladt.

— Megölték a gyermeket! Átkozottak! Ezért megfizetek! — sikitotta s beült a merőleges irányzékoló vas ékébe. Én a horizontális irányzékhoz telepedtem. Oda-szóltam a leányának:

— Maga csak olyan magasságra kerekedze a csövet, hogy a lövés hajótestet érjen... A prizmán át láttam, hogy Pat rögtön megértette kívánságomat, mert a cső szilárdan mozgott lefelé. Közben acélos pengés: Schlotheim betöltött! Eppen ekkor közeledtünk egy hajóóriáshoz, amely velünk párhuzamosan, de ellenkező irányban szaladt. Srapsenek pukkantak körülöttünk s a tenger vizét szaporán verték fel a benne robbanó gránátok. Ki törődött most ezzel? A messzelátón át csak azt vártam, mikor jut a cső vége a felénk közeledő hajóóriás vonalába... s mikor megjelent benne a jól megvilágított óriás, lá-

bammal lenyomtam az elsütőszervezet gombját.

Rettenetes dördülés... a cső ugrása majd kivett az ülökből... s a következő pillanatban az alig két-háromszáz méter távolságban szaladó ellenséges hajóból valóságos fákla lett! Az ottani robbanás dörejét természetesen nem hallhattam, hiszen a mi lövésünk majd szélszakította a füleimet. De hogy az egész hajó lángrobbant, azt jól láttam!

— Hurrá! A tankhajónak vége! — ordította valaki. De Schlotheim máris újra töltött... az acélos pengés megint felcsattant... valami elfütyült mellettem s mintha kissé meghúzza volna a hajam... egyik fénszörökön hirtelen kialudt... hát már sohasem jutunk ki ebből a hajókaravánból? Vártam, mikor kerül elém valami újabb áldozatnakvaló. Áldozat helyett egy újabb találat úgy megrázta a hajót, hogy azt hittem, máris a víz alá kerülünk. Hallottam Packross két hosszú szipjelését, ami azt jelentette, hogy a gépházzal nincs kapcsolata s kéri a gép első tisztjét. Valaki most megfogta a vállamat:

— Hé! Adhatna egy pohár vizet? — hörögte mögöttem, de ebben a pillanatban, mínha a víz alól bukkant volna elő, egy kisebb fekete hajó torlódt a közelbe... már benne volt a mérőm hajszálkeresztjében az orra... Pat figyelmét sem kerülte el a hajó... a mérése teljesen rendben volt... s az a kis hajó csak úgy köpte magából a gránátokat! Ágyúinak torkolati tüze szaporán felvillant... ejnye, a kutya-fáját... tűz! — lenyomtam a gombot... borzasztó csattanás... süvítés és sikoltás s a gépfegyverek mínha a fejemből ontották volna a golyót...

Hirtelen csend lett.

— Hé, maga... vizet adjon — hörögte mögöttem megint valaki. Aztán az illető elterült. A fények a tengeren megkevesbedtek. Vastag gőzszlop süvített elő egyik kéményünk mellől. Mínha eltűntek volna az ellenséges hajók... most lövedék sikoltott el fölöttünk... hallom a Packross hangját töleséren át:

— Minden erővel tovább! Nem szabad leállnunk! Értette?

Hogy kinek kiáltott, nem tudom. De a Baltrum, ez a derék jármű most is reszkett a megerőltetéstől és rohan, bele a sötétségbe. Percek múlva éles kanyarban elinalt balfelé, aztán megint balfelé... s megint egyenes irányt vett... messze néhány gyenge fénypont még fellobbant... s most Wood mamát hallottam felkiáltani.

— Irgalmas Isten... ez Schlotheim barátunk!

— Hé, maga... vizet adjon — hörögte mögöttem megint valaki. Aztán az illető elterült. A fények a tengeren megkevesbedtek. Vastag gőzszlop süvített elő egyik kéményünk mellől. Mínha eltűntek volna az ellenséges hajók... most lövedék sikoltott el fölöttünk... hallom a Packross hangját töleséren át:

— Minden erővel tovább! Nem szabad leállnunk! Értette?

Hogy kinek kiáltott, nem tudom. De a Baltrum, ez a derék jármű most is reszkett a megerőltetéstől és rohan, bele a sötétségbe. Percek múlva éles kanyarban elinalt balfelé, aztán megint balfelé... s megint egyenes irányt vett... messze néhány gyenge fénypont még fellobbant... s most Wood mamát hallottam felkiáltani.

— Irgalmas Isten... ez Schlotheim barátunk!

A lövegnél nem mutatkozott újabb munka, leszálltam és segitettem felemelni a kapitányt. Ő volt az, aki vizet kért! Fehér csíkokat láttam halványan mozogni... Hellmerin kötözte a kapitányt és Wood mama itatta.

— Nem számít... a sérülés... de valami a lábam ujjára esett... húzzák le a cipőmet, — motyogta Schlotheim. Aztán az egész társaság eltűnt. Patricia került előm, lekapta sapkáját s elkezdett sikoltani.

— Megsebesült! Orvos! Orvos!

Hellmerin rögtön jött. Nyakig vérben furdott ez a csodálatos ember. A mások vérében. Ostoba vágóhíd... zseblépká gyenge fényénél vizsgált, aztán szó nélkül valami ragacsot tett a fülemre. Ott simított meg egy szilánk.

Még dolgozott rajtam, mikor vértől ázottan, eltorzult képpel, van Bosten támolygott elő a sötét háttérből. Mikor meglátott, belémpakzkodott.

— Mi... van... a gyerekek?! — kiáltotta és valami húsdarabot rágott le a kezefejről a fogaival.

— Hagyjon most... békében...

— Megölöm magát! Esküszöm, megölöm! Oh Istenem!... — aztán elvágódott. Pat karjába kapaszkodtam és elvonsoztam az ágyú közeléből. De hiába kerestünk világos helyiséget. Egy találat szétrombolta a villányáramfejlesztőket. Fölmásztunk tehát a hídra. Packross kezét nyujtotta.

— Láttam, mit műveltek maguk ketten — mondotta lágy hangon —, s önt, Patricia, ezennel szabadembernek tekintem. Mi lette önt, hogy a saját honfiktársaira oly dühösen tüzelt?

— Apa! ágról nem vagyok angol s ezenfelül megölték a babát!

— Nyugodjon meg, a kicsike igazi tengerészkölyök. Kibirta a zuhanást és kutyabaja. De a Baltrummal csúnyán elbánt az a romboló, amelynek maguk adták meg a választ az utolsó lövéssel! Tyűh, de eltalálták! No és a tanker... pompás lövés volt! És tudják, mit művelt az a fenecete Bosten? Szitává lötte azt a gyönyörű kilencezertonnásait! Legalább három fegyvergolyó van a bőre alatt... mégis dolgozott... remek volt! Négy találatunk van, egyik különösen súlyos... most kirtartunk az Óceánra, mert így kiszabadulunk a gyűrűből, ha minden jól megy. Hajnalra kívül kell lennünk. Ha nem: beszálljék meg, milyen ruhát választanak maguknak a mennyei ruhásboltban.

— A gépek rendben vannak? — kérdeztem. — Semmi különösebb baj, hiszen látja, úgy szaladnak, mint az agár. Majd reggelre kiderül, mi van. Ha bírják, most segítsenek összeszedni a sérülteket. Mondják meg a pincéreknek, nyissák fel az élelmiszer-raktárakat s mindenki egyék, igyék, amennyi beleje fér. Ha nekem még egyszer valaki szedett-vedettnek meri nevezni az embereket... legalább húszezer tonnát süüllesztettünk el...

Átrohantunk tehát egy hajókaraván közepén, szétszórtan az egészet és elsüllesztettünk húszezer tonnát. Átkozottul vakmerő tett volt s már előre érezem, hogy ezért meg kell fizetnünk valamilyen formában. A hajnal már kezdett kibontakozni a keleti égbolton. Amit én perceknek gondoltam, azok órák voltak!

Mire a hídról a mérések után lekerültem,

— A gépek rendben vannak? — kérdeztem. — Semmi különösebb baj, hiszen látja, úgy szaladnak, mint az agár. Majd reggelre kiderül, mi van. Ha bírják, most segítsenek összeszedni a sérülteket. Mondják meg a pincéreknek, nyissák fel az élelmiszer-raktárakat s mindenki egyék, igyék, amennyi beleje fér. Ha nekem még egyszer valaki szedett-vedettnek meri nevezni az embereket... legalább húszezer tonnát süüllesztettünk el...

Átrohantunk tehát egy hajókaraván közepén, szétszórtan az egészet és elsüllesztettünk húszezer tonnát. Átkozottul vakmerő tett volt s már előre érezem, hogy ezért meg kell fizetnünk valamilyen formában. A hajnal már kezdett kibontakozni a keleti égbolton. Amit én perceknek gondoltam, azok órák voltak!

Mire a hídról a mérések után lekerültem,

— A gépek rendben vannak? — kérdeztem. — Semmi különösebb baj, hiszen látja, úgy szaladnak, mint az agár. Majd reggelre kiderül, mi van. Ha bírják, most segítsenek összeszedni a sérülteket. Mondják meg a pincéreknek, nyissák fel az élelmiszer-raktárakat s mindenki egyék, igyék, amennyi beleje fér. Ha nekem még egyszer valaki szedett-vedettnek meri nevezni az embereket... legalább húszezer tonnát süüllesztettünk el...

Átrohantunk tehát egy hajókaraván közepén, szétszórtan az egészet és elsüllesztettünk húszezer tonnát. Átkozottul vakmerő tett volt s már előre érezem, hogy ezért meg kell fizetnünk valamilyen formában. A hajnal már kezdett kibontakozni a keleti égbolton. Amit én perceknek gondoltam, azok órák voltak!

Mire a hídról a mérések után lekerültem,

Mire a hídról a mérések után lekerültem,

Zörgő VÁSZON és KELENGYE fogalom DEÁK F. UCCA 19.

Az összes szépségábrák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépfőszerek. Vidékre postai szétküldés.

FÖLDESNE „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

már világosodni kezdett. A „kórház” előtt meg kellett állnom, mert valaki majdnem nekem rohant; a kapitányt kereste.
— Leon és még néhányan meg akarnak halni és utolsó kenetre volna szűkrég, — mondotta az illető, aztán eltűnt a folyosó labirintusában.

Megrendültem áltam. Hogyan? Packross az este még keresztem, most meg haldoklókat búcsúztat? Istenem, mi mindenhez van joga, mi minden a dolga egy hajóparancsnoknak!

Befordultam a helyiségre s magamban áldottam az eleinte oly neveléses színben feltűnt doktort és hűséges segítőjét, Wood mamát. Az ajtóban a sziveimre és a torokomra szorítottam a kezem. Amerre néztem, minden csupa vér. Hellmerin egyik sebesültnek a testében vájkált a késével s az áldozat üvöltött, mint a vadállat. Wood mama egy ágy szélén ült, talán a legpiszkosabb, legkoldusabb csavargó matróz kezét szorongatta s amennyire tőle telt, könnyeivel vigasztalta szegényt. Patricia nem jelent meg, mert mint megtudtam, nem sokkal előbb bejött, de nyomban kifordult az ajtón, mert rosszul lett.

— Hamar vesse le a zubbonyát, kapitány és segítsen! — kiáltott rám a doktor — fogja le ennek az embernek a lábait, nem tudok operálni! No, ne ordíts, fiam. A szilánk már félig künn van!

Szó nélkül engedelmeskedtem. A matróz láb lábszárát teljesen széttroncsolta egy

élesszegélyű vasdarab. A sárgásfehér csontok kétoldalt előmeredeztek. Húscscafatok lógtak a rettenetes seb szélein. Hellmerin valami szürkés fonalat húzott ki a húsból és selyemzaggal átkötötte. Ért volt... a lepedő tele vérrrel... és a Rettenetes Hellmerin a késével — vékony, beretvácés holmival — szép lassan, körülmenyesen metélte a csontok és húscscafatok között a lábat...

— Édes fiam, a fele már kint van, — hazudta, pedig a vasdarabból semmi sem látzódott még, mert beszorult a csontok közé — de ha ennyit rángatózol... ugyan, kapitány úr... altassa el egy kicsit, igazán jót tenne vele is, velem is...

Körülnéztem. Altassam el? Hogyan? Mivel? Ha volna a hajón altató, Hellmerin már régen alkalmazta volna. Mint utóbb megtudtam, pont ezt a készletet rombolta szét valami ostoba szilánk.

— Azt mondja ön, altassam el? Vállalja a felelősséget?

— Ez az egyetlen menekülése szegénynek. A beteg arcába néztem. Szakadt róla a fájdalom verítéke. Piszkos, kormos, szénportól vörhenyesre mart arc... Hirtelen eszembe jutott valami.

— Barátom... nagyon fájt? Nézd csak... ott — és jobbra mutattam —, micsoda szép...

Amelyik pillanatban a beteg arrafelé fordította kintől torzult arcát, ökölbe szorítottam jobbmot és teljes erőmből az állkapcsára ütöttem egyet. Kisebb ütés is elegendő lett volna. Az elkínzott test rándult egyet és elnyúlt. Most már mozdulatlan maradt.

— Elaltattam, rendben van? — kérdeztem reszketve az izgalomtól.

— Mondja, hol tanulta ezt? A Középkorban karóval, doronggal csinálták ezt. Ezentúl, ha ilyen eset adódik, csak magát hivatom. Nagyszerűen ért hozzá!

(Folyt. köv.)

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest székelyvárosi kertészet igazgatója

A lötétű leginkább porhanyós, könnyen turkálóval földeken melegégyi trágyadombokban tanyáznak. Pusztít az állandó nedvesen tartott magvetésekben, tüzelésekben stb. Sok kárt tesz a kiütetett fiatal palánták gyökerének elrágásával is. Nagyon kedveli a salátát. Amelyik saláta hirtelen hervadásnak indul, egészen biztos, hogy a lötétű támadta meg. Célszerű eljárás az, hogy oda, ahol legsűrűbbek a járatok meredekfalú edényeket helyezünk, hogy éjjeli botorkálása közben a férgek abba belezuhanjan. Másik védekezési mód, hogy a frissen tört járatokat kibontjuk és azokba petróleumos vizet öntünk. (5 liter vízbe 1 dl petróleum.) A petróleum megtámadja a férge bőrét, erre kijön a levegőre, hogy az oldat elpárologjon a testéről. Ilyenkor összegyűjtendő. Ott, ahol növények nincsenek kiülteve, gondosan átjorgatjuk a földet egy méter mélyen és a talált költési telepeket, amelyben a fiatal lötétvek még együtt vannak, kiirtjuk. Az ilyen megfogatott talajt összelet meg szokták szénkénegezni. 1 méter mélyre szúrják a szénkénegező készüléket és minden négyzetméter sarkaiba 8 gr. szénkéneget bocsátanak le. Ha ezt a gyökerez irású módot a talajban levő növények miatt nem is fogyanatosíthatjuk, azért nyár folyamán is tehetünk a károkozók ellen valamit. A fentemlítt eljárásokon kívül cinkszulfiddal megporozott törmelékkel védekezhetsünk. 100 rész törmelék-rízre 25 rész vizet öntünk, amikor a rizs felszívta a vizet, cinkszulfidot szórunk rá és jól keverjük. A mérgezett rizst kiszórjuk a lötétűjárta helyeken, az éjjel eszik belőle és elpusztul tőle. Azonban a cinkszulfid nagy mérge, ezért nagyon kell vigyázni, keverés és elhites közben. Felszórás után gondos kézmosást kell végezni. Egy hétig is eltart mérgező hatása. Vigyázzunk, nehogy a mérgeppor szájunkba jusson! Nagyon fertőzött talajban legjobb mód a lötétvek összefogódására, ha öszszel fél méter mély árkokat ásunk, megtöltjük friss lótrágyával szinültig. A meleget kedvelő lötétvek tél folyamán oda-húzódnak és márciusban elpusztíthatók. A feketeerigő és bábosbanka szorgalmasan pusztítja a lötétüket, ezért tájrik meg őket kertünkben. Ajánlatos a trágyát, amit a talajra kiszórunk, mindig átvizsgálni.

Hanga'öld hiányában az Azaleához átültetéseknel nyugodtan lehet használni a fél-érett fenyőtombot, tőzegkorpával keverve. A Gladiolus gyöngyörű virágokat fejleszt előző évben bőségesen trágyázott talajban. A friss trágyát nem szereti. Legjobban nő ott, ahol előtte Chrysanthemumot neveltek.

A tubaróza is trágyaigényes növény, azért vékonyak a virágzárak és hirtványak a virágok, mert sovány talajba vannak a hagymák kiülteve. Fejtrágyázással lehet segíteni a bajon, érett marhatrágyával három ujjnyi rétegben be kell borítani a földjét, vagy pedig hetenként kétszer hígított marhatrágyával kell öntözés után jól meglocsolni.

A nagy melegben fokozottabb gondot kell fordítani a díszkertben a pázsit öntözésére. A frissen ültetett cserjék, fák meghálálják az öntözést.

**Gütermann
Gépselyem**

AZ • IGAZI • HERNYOSÉLYEMFONAL

Úri társaság

Karikó Éva egyetemi orvostanhallgató és Székely Armella nevét a szívébe vésvé őrzi az a budapesti leánycsoport, akik a nyár folyamán felejthetetlen szép heteket töltöttek a soproni Vöröskereszt Üdülő leányüdülőjében, amelynek gondos és pártatlanul lelkiismeretes felügyelője volt Karikó Éva és Székely Armella. Ez a két lelkes úri leány méltán megérdemli, hogy nemes munkájukért a felügyelőjük alatt vakációzót kedves leánycsoport a szeretet éremrendjével tüntesse ki őket.

Könyvek

Zsigmondné Hörömpöly Izabella szebbnél-szebb gyermekverseit „Aranyesó” címen adta ki, pompás illusztrációkkal. Ezekről a csillogó gyermekversekről csak a legőszintébb elismerés hangján szólhatunk. A költőnő külön érdeme, hogy egész lelkével fordul kis olvasói felé, akiknek igaz és őszinte örömet szerez. — Bakos László versei „Mécslágnál” cím alatt jelentek meg. Fries, bátor hangjai, érzéseinek újszerűsége, oly értékek, amelyek megérdemlik, hogy kivételes figyelemmel kísérjük a fiatal költő pályafutását. — Dr. Ugró Gyula szebbnél-szebb, körülbelül 60 magyar nótáját, hallgatokat és csárdásokat „Fürtök, lombok a nótaján” cím alatt gyűjtötte össze és adta ki.

A közismert SEMLER-cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

Himen-hírek

Pernecky Ödön pénzügyi számtiszt eljegyezte vitéz Hegyháti Lajos környei ig. tanító, áll. iskolafelügyelő leányát, Gizellát, kedves előfizetőnket. — Kerekes Margit, zsenyovai m. kir. postamester, hűséges előfizetőnk és Szőke Ferenc nyírgyalaji ref. tanító örök hűséget esküdt. — Heitzmann Emilia bpesti kedves előfizetőnket a tripoliszi Szent Mihályról elnevezett templomban oltárhoz vezette nemespanni ifj. Rédly Kamill. — Palásthy Denkler Jolán nemesmiliticsi tanítónő, hűséges előfizetőnket eljegyezte Bajna Ferenc m. kir. hadnagy. — Gönczöl Magda kiskőrösi kedves előfizetőnket eljegyezte Tóth Lajos forg. adóhiv. gyakornok, Kiskőrös. — Lóky Erzsébet polg. isk. tanárnő, szegedi hűséges előfizetőnk és Gazsó István áll. tanítóképző int. tanár, Kiskunfélegyháza, örök hűséget esküdt a Szeged-Móravárosi templomban.

HELLER FRIGYES, női kalap, finom, elegáns, olcsó. Bp., VII., Csányi-u. 12.

Új kismagyarok

Farkas Győző városi számtiszt és neje Plavits Irén soproni kedves előfizetőink boldogan értesítenek, hogy Babájuk mellé kisfiú született, aki a szent kereszttségben a Csaba István Győző nevet kapta.

Nyaralási hírek

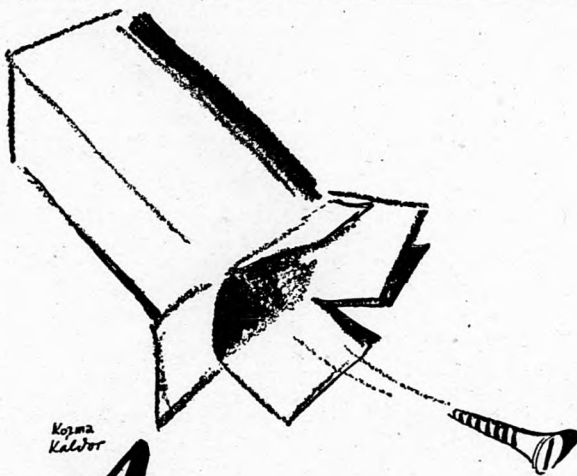
Kedves előfizetőink közül Althausner Lujza (Budapest) Leányfalun, Bába Miklósné (Sepsiszentgyörgy) Marosvásárhelyen, dr. Balassa Istvánné törvényszéki tanácselnök neje (Budapest), Nógrád-Verőcén, Balassa Miklósné (Budapest) Rákospalotán, dr. Székely Gyuláné (Bemtelek-város) Balatonkenesén, Szemere Jánosné (Ujpest) Balatongyörökön, dr. Szemes Miklósné százados neje (Szolnok) Debrecenben, özvegy Szilávik Vendel-né (Zenta) Budapestben, dr. Takács Sándorné (Budapest) Kajászószentpéteren, csikdorné (Budapest) Tamásy Jánosné (Marosvásárhely) Szovátnán, Tyukódy Irma tisztviselő (Munkács) Szatmárnémetin, Varga Józsefné (Vecécs) Berecsényben, Vasasni Gyuláné (Budapest) Révfülöpnön,

Velösy Elvira (Budapest) Bodajkon, Vereczky M. hályné (Budapest) Szőlőligeten, Visky Lászlóné (Jászberény) Nagykárolyban, Welkó Rudolfiné al-zeresné neje (Budapest) Sopronban, gróf Wimpien Ferenecné (Ereszt) Mátraházán, Záboly Gusztávné (Budapest) Kiskőrösön, Zana Mária (Vajneg) Kecskeméten, Zima Istvánné (Budapest) Érdligeten, Balázs Lászlóné (Budapest) Hevesen, bárcsházi Bárczy Tiborné (Budapest) Miskolcon, dr. Bodó Jenőné (Budapest) Dömsingen, öz. Borhárdi Lajosné tanítónő (Csepreg) Budapestén, Borbély Jánosné pü. fel. neje (Pésszenterzsebét) Perlakon, Bory Istvánné (Budapest) Gyömrőn, Bretter Gézané (Budapest) Boldogkőváralján, Budai Bálintné (Szenties) Szegeden, Csapó Gyuláné (Budapest) Dömsödon, dr. Csik Lászlóné kir. írástíró neje (Letyenye) Szilashalászon, Csimma Kálmánné (Budapest) Balatonalmádiban, Deák Imréné (Kecskemét) Kaposvárott, dr. Domy Zoltánné (Kisújszállás) Parádon, Dörre Tivadarné (Győr) Balatonfüreden, öz. Ersch Gusztávné (Budapest) Balatonakaratyán, Falussy Gusztávné ref. lelkész neje (Mezőtúr) Révfülöpnön, Gelecz Margit (Lajosmizse) Bakonyánán, Gerstenengerst Izabella (Budapest) Herceghalmán, Góbor Ferenecné (Kelebia) Szegeden, Görög Sándorné (Szombathely) Balatonfenyvesen, öz. Gramma Döméné kir. tanf. öz. (Kaposvár) Harkányfürdőn, Gyurkovits Károlyné (Budapest) Badacsontymajon, dr. vitéz Hargittay Béláné (Budapest) Szilágycsemin, Hargitai Istvánné ker. isk. tanár (Nyíregyháza) Szolnokon, Hirmann Mária (Vác) Budapestén, Homoki Béláné (Veszprém) Balatonalmádin, öz. Izák Jánosné (Budapest) Balatonfüreden, Jánczy Ferenecné (Csepel) Budapestén, Kapy Jenőné őrnagy neje (Kassa) Balatonföldváron, Kemenes Gézané (Budapest)

Szigetszentmártonon, dr. Kenderes Jánosné (Budapest) Pécsen, Korbai Ignácné főv. mérnök neje (Budapest) Csókaokon, Léczfalvi Frigyesné (Budapest) Bekásmegyeren, ifj. Leitner Józsefné (Rákospalota) Dösjenőn, Lutz Matild (Budapest) Alsógödön, Martonosi Józsefné (Szeged) Hajduszentmártonon, Mathiaszka Gizella (Budapest) Sopronban, Mátyas Mária (Budapest) Tiszaföldváron, Meichner Györgyné (Tokod) Pálfán, Mike Kálmánné főjegyző neje (Gyermely) Csikszederdán, élvezte a nyaralás örömeit. Kedves előfizetőink közül Kiss Erzsébet Szolga-egyházáról, Józsa Istvánné Szentestől, Béres Magdi Balatonkeneséről, Seiff Károlyné Hajduszentmártonról, Németh Lajosné Hajduszentmártonról, Simon Károlyné sz. Tápay Erzsébet okl. tanítónő, m. kir. postakiadó és Lukács Lászlóné sz. Tápay Sára okl. gyógyszerész Apátfalváról, Meicher Györgyné Pálfáról, öz. Szkladányi Béláné Balatonszabadi-ból, Tarscsy Tessa banktisztv. Munkácsról, Wozdánzkyné és családja, József, Baba és Judika Alsó-örsről, Schorsch Anna Sopronból, öz. Ambrosch Józsefné Kaloceáról, Szemző Béláné lev. Ásarolta Zomborból kerestet fel üdvözlő sorával, amil hálásan köszönünk.

In memoriam

Lapunk legrégebb, hűséges előfizetője, öz. Fűr Pálné szül. Sóstán Matild Porosz-lón, 77 éves korában visszaadta nemes lel-két Teremtőjének. — Dr. Debitzky Mihály gyógyszerész, a Csikvármegyei Gyógy-gyógyászati Egyesületnek v. elnöke, 60 éves ko-rában Szépvízen elhunyt.

Az utolsó csavarig

a mester fürkésző szeme kíséri a munka minden mozzanatát. Jól csukódik-e az ajtó?... Milyen a fiók?... A fényezés?... A kárpitozás?... De meg is látszik ez a butorainkon!

Száz szó, mint egy, valamennyi darab aprólékos gonddal készül s olyan masszív felépítésű, hogy egy életre elveti minden butor-gondját. Ez ismét egy ok, amiért

az MDCS butor aranyas ér!

MAGYAR DIVATCSARNOK

BUDAPEST VII. RÁKÓCZI-ÚT 70-76.

Háztartás

Sonkás krémleves. Vajban petrezselyemgyökeret, kockára vágott burgonyát puhára párolunk, majd lisztel meghintjük és sonkalével felengedjük. Sóval ízés szerint sózzuk, felforraljuk, áttörjük, ismét felforraljuk és tejfellet, tojás sárgájával behabarjuk. A megfőtt sonkát apró kockára vágva a levesbe adjuk. 15 deka sonka elegendő.

Rakott tök. A megtisztított tököt újjnyi vastag darabokra vágjuk, sósvízben puhára főzzük, szitára tesszük, hogy a leve lecsurogjon. 2 tojás sárgáját 1—2 deci tejfellet és 5 deka vajjal jól elhabarunk. Tízálló tálba tesszük a tököt, a habarékot ráöntjük és 25 percig süljük.

Csirke párizsiasan. A csirkét szokás szerint feldaraboljuk, megsózzuk. Lisztben megforgatjuk, tojásba mártjuk, forró zsírban kisütjük, mint a rántott húst.

Habarttojás gombával. A gombát finomra vagdaljuk, vajban megpirítjuk, sóval és egy deci tejfellet elkevert tojást hozzáöntünk s habverővel addig keverjük, míg pép lesz belőle.

Balatoni süllő vajjal sütve. A megtisztított és megmosott hal mindkét oldalát bevagdaltuk, besózzuk és vajban pirosra, ropogásra sütjük.

Csirke hajorosan. Középnagyságú csirkét ketté vágunk, szalonnával megtűzdeljük és besózzuk. Egy lábast szalonnával kibélelünk, tesszük rá hosszúkára vágott vöröshagymát, rátesszük a csirkét úgy, hogy a szalonnával tűzött része fölfelé legyen. Annyi bort töltünk rá, hogy ellepje, adunk bele kevés borst, hintjük be zsemlyemorzsaléval, tegyük rá néhány darabka vajat, a sütőben pároljuk puhára és süsűk szép barnára.

Burgonyaolet. Fél kiló burgonyát sósvízben puhára főzünk, ha megfőtt, megtisztítjuk és átnyomjuk a burgonyanyomón. Adunk hozzá 4 egész tojást, apróra vágott petrezselyemzöldjét és só. Jól elkeverjük és egy kisebb palacsintásütőben, forró vajban, vagy zsírban omlteteket sütünk belőle. Főzelék mellé tálaljuk.

VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE

Möster
IV., VÁCI-UTCA 1.SZ.

Tésztareceptek

Almászélet. Nagyobb almákat megtisztítunk és újjnyi szeletekre vágjuk, tálra tesszük, cukorral meghintjük, egy evőkanálnál rummal meglocsoljuk és 1 óráig hagyjuk állni. Egy pohár borba keverjük 3 egész tojást, 4 kanál lisztet, 2 kanál cukrot, a tészta kissé vastagabb legyen, mint a palacsintatészta, mártsuk meg az almaszeleteket benne és azonnal a forró zsírban süssük ki. Itatós papírra tegyük, hogy a fölösleges zsírt felvegye. Tálra rakjuk és cukorral meghintjük.

Piskótakoch. 4 evőkanál cukrot 6 tojás sárgájával jól elkavarunk, azután adunk hozzá kevés reszelt citromhéjat, 6 evőkanálnál finom lisztet és jól elkeverjük. Végül a 6 tojás kemény habját belekeverjük. Kikent formába öntjük, félig vízzel telt lábasba állítjuk s így tesszük betakarva a sütőbe. Ha megsült, fordítsuk ki tálra, rakjunk a tetejére koszorú alakban cukrozott gyümölcsöt, öntsük le csokoládéhabbal vagy krémmel.

Gyermeknek, felnőttek **NÖVÉNYHÚS** szénhidrátban gazdag, fehérjében dús, tökéletes húspótló
Gyártja és forgalomba hozza: NOVÉNY TÁPSZERÜZEM, Bpest, II., Fő-u. 79. Tel.: 167-769

Túróstészta lerakva. Fél liter lisztből három tojással gyúrt tésztát készítünk, felvagdaljuk tojásnyi nagyságokra. Kinyújtjuk tányér nagyságúra és kifőzzük a lapokat egyenként, mint a főtt tésztát, hideg vízben leöblítjük, szitára tesszük. Kavarjunk el egy kanál friss vajat 4 tojással, azután 1 tányér túrót, 1 kanál lisztet, 4 kanál tejfölt, sót. Kenjük ki egy akkora edényt, mint a lapok, tegyük bele egy lap tésztát, adjuk rá egy jó kanálnyi a túróból, kenjük el egyenlően, erre ismét tésztát tesszünk és előbbi szerint

belerakjuk, míg a tésztából tart. Sütőben háromnegyed óráig sütjük és melegen tálaljuk.

Befőzés

Tökkáposzta ecetben. A tököt felvágjuk és fél órára vízbe tesszük, hogy megkeményedjen, innen kosárba szedjük, hogy lecsurogjon. Megsózzuk, kis ideig a sóban hagyjuk, azután ecetes vízben megforgatjuk, üvegekbe rakjuk és gyenge ecetes vízzel teleöntjük. Kevés kaprot helyezünk a tetejére, lekötjük és gőzben kifőzzük.

Görögdinnye héja cukorban. A dinnye héját levágjuk újjnyi vastag és hosszú darabokra, gyenge ecetes vízben addig főzzük, míg kissé üvegedik, azután leszűrjük a levet. Szirupot készítünk és a dinnye héját benne felforraljuk, azután félretesszük másnapig. Másnap leszűrjük a szirupot, felforraljuk, a dinnyét újból beletesszük, egyszer felforraljuk, újból félretesszük. Ezt az eljárást háromszor ismételjük, üvegekbe rakjuk, a szirupot ráöntjük, lekötjük.

Dinnyelekvár. Szép ananász-, vagy kantálpdinnyét, ha jó érett, vastagon lehámozzuk, megtisztítjuk a magjától, vékony szeletekre vágjuk, megmérjük és főni letesszük. Sűrűre főzzük, azután 1 kg. gyümöleshöz 25 deka cukrot számítunk, a cukorral tovább főzzük, míg kellő lekvár keménységű lesz, ekkor úgy, mint más lekvárt, üvegekbe öntjük és hóllyagpapírral lekötjük.

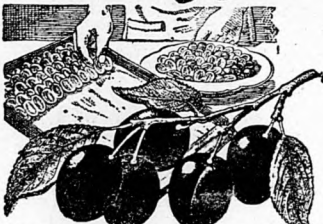
É T R E N D

1941. SZEPT. HÓ 11-TŐL SZEPT. 20-IG

- CSÜTÖRTÖK. Ebéd: libaaprólékleves, ludaskása, uborkasaláta, dinnye. Vacsora: rakott kel, paradicsomsaláta, kompót.
- PÉNTEK. Ebéd: burgonyaleves, káposztás-kocka, főtt kukorica, gyümölcs. Vacsora: lecsó túrkortyással, kovászosuborka, gyümölcs.
- SZOMBAT. Ebéd: zöldségleves, péccelt szarvascomb makarónival, túrósgombóc. Vacsora: karfiol vajjal, körített liptói, zöldpaprika, sajt, gyümölcs.
- VASÁRNAP. Ebéd: ragouleves, kacsapenyé, pároltkáposzta, sült borsulya, főtt kukorica, linzerselet. Vacsora: vagdalt pecsenye hidegen, gyegysaláta, gyümölcs.
- HÉTFŐ. Ebéd: kalarádelevés, túróspalacsinta. Vacsora: kirántott hal, burgonyasaláta, dinnye.
- KEDD. Ebéd: zöldborsólevés, paradicsomos csirke, tarhonya körítés, kelt-kifli izzel. Vacsora: aludtje, vajaskenyér, gyümölcs.
- SZERDA. Ebéd: kőménymagleves, pároltfelső, tökfőzelék, alma pongyolába. Vacsora: zöldségpuding gombamártással, sajt, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK. Ebéd: lúcskópószta, főtt kukorica. Vacsora: szalámi, körített liptói, zöldpaprika, gyümölcs.
- PÉNTEK. Ebéd: almaleves, tejeles, paprikás harsca, szürjál metél. Vacsora: túró tejfellet, reték, vegyes kompót.
- SZOMBAT. Ebéd: zöldségleves, lillifőtt paprika. Vacsora: gomba tojással, kovászos uborka, sajt, dinnye.

Oleó gyümölcslepény

1tojás és 5 deka vajjal

TÉSZTA: 5 DEKA VAJ, 5 DEKA CUKOR, 1 CSOMAG DR. ÖTKER VANILLINCUKOR, KEVÉS SÓ, 1 TOJÁS, 25 DEKA LISZT, 1/2 CSOMAG DR. ÖTKER SÜTŐPOR, 6 EVŐKANÁL TEJFELLET, 10 KG. SZILVA VAGY 1 KG. ALMA, FÉLTÖBBSZÖR MÉS GYÜMÖLCS, BESZÓRÁS HÓZ: PORCUKOR

A VAJAT HÁBOSRA KEVERJÜK, LASSANRINT HOZZÁADJUK A CUKROT, VANILLINCUKROT, SÓT ÉS TOJÁST, A SÜTŐPORRAL KEVERT LISZTET SZITÁLVÁ, A TEJFELLET FÉLVÁLVÁ ADJUK HOZZA, CSAK ANNYI TEJFELT HASZNÁLUNK, HOGY NÉHÉZEN, SZAKADVA ESSEN A KANÁLROL, EGY SZÍRÓZOTT LISZTEL KIHINTETT TEPEIRE ADJUK, TÉSztA-KAPARÓVAL, MELYET TOBBSZOR TEJBE MÁRTUNK, SIMARA ELHOZZUK.

A SZILVÁT KIMAGOZZUK, NYITOTT FELFELÉ FELFELÉ RAKJUK A TÉSztÁRA.

SZILVA HELYETT ALMÁT IS RAKHATUNK AZ ALMÁKAT MEGHÁMOZZUK, VÉkony GERZDEKRE VÁGJUK ÉS EGYENLETESEN A TÉSztÁRA RAKJUK.

SÜTÉSI IDŐ: 25 PERC, EBŐR MELEG SÜTŐBEN.

Dr. Ötker **sütőporral és vanillincukorral**

Talószerű és befőző receptkönyvet kívánságra ingyen küld Dr. Ötker Q., Budapest, VIII. Conti-utca 25 szám.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

ILDIKÓ. Iगतóan érdekes és szenzáció az Ön okos és szellemes eszmefuttatását követni. Bonyolult és káprázatosan friss egyéniség. Nem tagadta meg magát és amúgy öntudatosan fűlönfogta a problémát, minden különösebb teketória nélkül... En valaki vagyok, akivel nem lehet csak úgy elbánni — mondta önmagának — talán volt ebben az erős határozottságban némi kis női félelem is, hogy legyűrheti és meg kell adja magát. De sikerült és a mérleg még csak meg se billent... Az illető úr csöppet se röstelkedjen, hogy a szellemi torna eldöntetlen eredménnyel végződött. S csak azért eldöntetlen, mert minden póz nélkül: szellemen, egyszerűen és őszintén tartotta az egyensúlyt. Bizonyos, ejtett egy kis karcolást a férfi hiúságán, de nem kell aggodni, három nap alatt begyógyul.

Egy összetört élet. Keservesen igaza van: nem mehet neki fejfel a falnak, mert a fejét tőri be és a falnak ez nem fáj. Hosszú évek szenvedése árán vásárolta meg azt a jogot, hogy most már a szíve szerint válasszon és ne legyen tekintettel senkire és semmire. Mindenki csak a saját életét élheti és magának tartozik felelősséggel választásáért. Mondja meg őszintén, hogy nincs szándékában férjhezmenni. Ezt a világos beszédet meg fogja érteni és nem lesz terhére. És a hosszú ideje tartó rossz álmom után felhasad egy gyönyörű reggel és elsodorja a komisz multat, hogy adjon helyet a szebb jövőnek. A boldogságért epedő szív optimizmusa nem üres vágy s nem lehet az a vége, hogy tört szívvel meneküljön az öregség magányába. Az Ön szíve hajlíthatatlan «nem»-mel tiltakozik ez ellen a házasság ellen. Nem látunk semmi okot, hogy szembe kellene szálljon irányításával. Tulajdonképpen a szív az a delejítű, amelynek jelzését figyeljük és követjük. Őt tesszük felelőssé sorsunkért. Kilencvenkilenc százalékban meghajolunk előtte és nem ismerünk nálánál hatalmasabb parancsolót. Megnyugtató, ha nem kell ellenkezni vele. De minek is mondjuk, Ön nálunknál is jobban tudja, mit kíván a szíve, aki úr és szolgál egy személyben. Úr, mert parancsol és szolgál, mert engedelmeskedik. Ne legyen gyöngö, mert senki más nem tehet majd felelőssé, ha elsodorják a hullámok, csak önmagát.

Fűzfapoéta. Nem nagyigényűek a versei. Sem nem bangulatosak sem lírai mélység. könnyedség nem árad belőlük. Nem azt üzenjük, hogy «várni, várni», hanem azt, hogy: fejlődni és fejlődni!

X. Y. Irodalmi kisdud szenge hajtása ez a kis munka. Talán alkalmas arra, hogy egy kisebb műkedvelői előadáson előadják. A színházak nem «dobják vissza» olvasatlanul a darabokat, mert szükségük van értékes művekre, azonban nem pró-

bálkozhatnak kezdetleges munkákkal. Színházaink nívója leszállítását jelentené, ha dilettáns munkákat adnának elő. Művészi hivatása kivétel nélkül mindenket kötelezi, hogy a színpad ne váljon kétes kísérletek laboratóriumává. A darab ismerete után nem bízhatjuk az előadás sikerével.

Szomorú asszony. Nem Önök volnának az első és nem az utolsó sem, akik a válás után jönnek rá, hogy tévedtek és újból visszaállítják a házasságot. Okosabbat nem is tehetnének, már a gyermekük érdekében sem. A férje beismerte a tévedést, de ahhoz már büszke, hogy jóvá is tegye. Talán azt várja, hogy Ön, aki nem hibás, könnyítse meg neki ezt a lépést. Ne aggodalmaskodjon, nem érheti visszautasítás, hiszen az álbüszkeség olyan gyöngö akadály, amit egy gyermek is félreállíthat útjukból. A saját boldogságukért meg kell hozzák ezt a jelentéktelen áldozatot, sőt még nagyobbat is. Minden jóérzésű és okos ember véleménye Önök mellett áll és érzésben szolidáris Önökkel. Egyetlen percet se szalasszon el, hogy ne cselekedjék. Egyelőre nem is válaszolunk másik kérdésére, annyira bizonyosnak látjuk ezt a megoldást.

KEDVES OLVASÓINK! Nagy nyomorban, kétségbeesett viszonyok között élő hatgyermekes erdélyi menekült család megsegítése érdekében fordulunk kérésünkkel némi támogatásért kedves olvasóinkhoz. Egyszerű emberek, apró gyermekek, aki ket határtalanul boldoggá tenne és végtelenül hálásak volnának, ha bármilyen adománnyal, régi ruhával, stb. megsegítenék. Cím: Fekete Ferenc, munkás, Várpalota, Barak.

Kezdő. Van egy-két szép sora, de az egész csak gyöngö utánérzése az olvasottaknak.

IX. szimfónia. Cselekménytelen, sovány kis munka. Jóindulattal is homályosnak és erősen fátyolosnak találjuk, szimbóluma nem ragyog föl.

A NYÁR örömeit elrontja a fejfájás és a rossz közérzet

ilyenkor segít a
Pyramidon
TABLETTA

Tízéves házasság után. Szerelmi házasság volt a miénk, — írja — három édes szép gyermekünk van és vége lett a boldogságunknak, mert az uram csak a hibákat látja meg bennem és a boldogságot más nől keresi. Az a szándéka, hogy elhagy és nem törődik azzal se, hogy mi lesz velünk. Asszonyom, Ön tudja, melyek azok a kifogások, amiket a férje Ön elé

Ha a tyúk egész éven át tojja

akkor nem lenne szükség Garantol-ra. Mivel azonban ez nincs így, tehát a bőséges időben kell gondoskodni a téli szükségletről. A felesleges tojást rakjuk el Garantol-ba. Ez megbízható, olcsó és gazdaságos, mert

Garantol egy óvnél tovább konzerválja a tojást

és ami különösen fontos: a tojás
bármikor kivehető vagy berakható!

Beszerezni forrásokat küzli: Stessel Nándor és Társa, Budapest, IV., Városház-utca 1. Telefon: 189-346.

A dohányzás sárgítja a fogakat?

„... ez a mese nem tarthat vissza a dohányzástól! Kellemetlen szájjíz, dohányzástól sárga fogak? Hiszen itt van a pompás borsmenta ízű Chlorodont fogpaszta, mely a szájnak tiszta, friss érzést ad és minden visszatetsző rákakódástól megtisztítja a fogakat. A Chlorodont fogpaszta minden alkalommal boldog biztonságot ébreszt bennem: nyugodtan élvezhetem a dohányzás gyönyörűségét!”

Chlorodont Fogpaszta

tárt. Nem volna lehetséges megszabadulni azoktól az ura kedvéért, a békességért? Nincs nehezebb — tudjuk — az olyan feleség helyzeténél, akinek még versenytársal is meg kell küzdeni, hogy megtarthassa a férjét a családi otthonban. Ne mondjon le erről a jogáról és vegye fel a versenyt a csábítással szemben béke-

mehet végbe. Talán egy év is eltelik, amíg magába tér és felismeri, hogy milyen nagyot vétett. Szelídségével, szerénységével lehengetheti a diadalmas ellenfelét is. Ismerje be, igaz, hogy egy cseppet se erőlködött ezzel a fegyverrel harcolni, hanem a legveszedelmesebbet használta. Égbekiáltó igazságtalansággal, gázsággal vá-

LORÁND KOZMETIKA, Budapest, Mussolini-tér 3

minden hölgyet megszépít — minden szépség hibát eltüntet.

Vidékieknek „házhöz szállítja” a szépséget és fiatalos megjelenést.

«Arcápolási Tanácsadó» vidékieknek ingyen és bérmentve.

tűrrel, jószággal, azzal a szeretetteljes figyelemmel és gondoskodással, ami a feleség előnyösebb helyzetét támogatja. Kerülje a vitákat, a veszekedéseket. Ne tegye szóvá, amit az ismerősök besúgnak Önnek. Ne hecelje fel azzal sem, hogy Ön minden lépéséről tud. Főlősleges igazalmat idéz fel mindkettőjüknél, ha a mende-mondákat pertraktálja. Elhisszük Önnek, hogy a férje megelégedezett kötelességéről és sok bánatot szerzett ezzel Önnek és még fog szerezni, mert a megjavulása egyik napról a másikra nem

dolta az urát, aki egy morzsányit se igyekszik hibájából jóvátenni, hogy hihetne a javulásában. Tudja, hogy azokkal tartja fenn a legszorosabb viszonyt, akik Önt el akarják nyomni és emiatt még mélyül és veszedelmesebb a szakadék, ami észrevétlenül keletkezett. Nemcsak öszintén fájlaljuk, hogy ilyen keményen szembe kerültek egymással, hanem feltámad bennünk a kétség és az aggály, vajjon átjutnak-e megrázkódtatás nélkül a házasságukat a család és idegenek ellenséges gyűrréjével körülvetett akadályokon. Az a legfontosabb, hogy Ön közzömbösen állja a harcot és ne vegye le szemét egy percre se a célról: a férje visszatartásáról.

**Csodás hatású arcszépítő
és finomító a Földes
Margit-crème**

HA GAZDASÁGI.

házassági és érzelmi problémáiban tisztán akar látni, forduljon Grafológushoz, Wesselényi-u. 46. I. 9., fogad délután 1 órától. Vidékiek forduljanak hozzám közönséges levélben.

Egyedüli biztos hatású a

„DÉVA” szörtelenítő krém

Kapható: „DÉVA” Surd, Somogy megye

APRÓHIRDETÉSEK

Kath. esinos úrleány, kinek állása és párezer pengője van, boldog házasság céljából úriemberrel megismerkedne. Levelet „Elhagyatva élek” jelígre kiadható kérék.

Mimóza világhírű grafológusnő analizál írásból és fényképről. Állandó cím: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbelégy küldendő

Rövid fekete gyakorlózongora háromszáz, kitűnő külföldi jókarban hatszáz. Zongorák, pianóknak feltűnő olcsón, legcsekélyebb részletre: Rákóczi-út ötven, zongoraterem.

Vidékieknek tiszta, szép szobák méltányosan. Erzsébet-körút 27. I. 3. (Telefon: 420-431.)

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőtől megszállás. Főjegyző, Orczy-út 40. I. emelet 10.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon 225-689. Zongoraterem.

Galyletó mellett, 840 méter magasán, fizetővendéget elfogad Útvös Pál állami tanító. Mátra-szentlászló, Útolsó posta Mátraszentimre. Válaszbelégyet kérek.

Pestre érkező családok számára jutányos áron úri otthon nyujtok. Derróné (Dolákné), IV., Ferenciek-tere 7., II. 5. Telefon: 386-889.

Legmodernebb szabás-varrás, fehéreneműszabászat. Mestervizsgáló. „Elit” szalón, Erzsébet-körút 46.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” méltányosan, Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. Emke-kávéház. (Telefon: 22-55-56.)

Legesekélyebb részletre zongorák, pianóknál 700 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák olcsón. Telefon: 222-462.

Szentkirályi panzió. Szentkirályi-utca 6. Olcsó családi otthon, szobák ellátás nélkül is jutányosan.

BILLIÁNST, aranyat, fogaranyat, ezüstöt, szégyeget legmagasabb áron veszek. Elzálogosított ékszerit, szégyeget költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Baross ékszerház, Baross-utca 83. Telefonáljoni: 134-770.

Bundák most olcsón. Alakítottos nyári áron. Kóky Endre szücsmesternél, V., Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

Tulipánhagymák vegyesen 8 fillér, fajtánként 10 fillérről kaphatók Rémán Bélánénál, Beled, Sopron megye.

Magányos házaspár keres szegényigényű, szorgalmas, rendszerű, árva leányt, aki a háztartás minden munkájában segítkezik. Kézimunkázni tudjon. Családot tekintenek. Megbízhatóság feltétlen megkívántatik. Ajánlkozók vitéz Bedővári Kálmáné, Sásd címre írjanak.

E lap olvasói körében keresem 52-55 éves r. kath. jó állású hivatalnok úriember ismeretségét házasság céljából. Levelet lehetőleg fényképpel „Kómol” jelígre kiadható kérék.

Kolozsvári keresztény úri családnál, mint fizető-vendég, teljes ellátást keres úriúrnó, a közelőg kolozsvári ünnepi hét tartamára. Ajánlatot ármegjelöléssel kérek „Sürgős” jelígre.

Magányos özvegy úriúrnó, szerényigényű iparos-családból való 50-55 év közötti rendes magányos nőt keres, aki szerény háztartását ellátná. Eselég árva fiatal leányt is alkalmazna, ügyintéző egy tisztességes, szerényigényű keresztű. Leveletet „Nyugodt otthon” jelígre kiadható kérék.

Keltemes megjelenésű, 64 éves keresztény úriúrnó, saját nyugdíjjal és vagyonnal, megismerkedne hasonló korú magányos úrral. Leveletet „Szép vidék” jelígre kiadható kérék.

Két éven aluli, szép, egészséges, jobb családból való kislányt örökbe fogadok. Rendes életmódot biztosítok. Cím: Simon Antalné, Makó, Erdélyi-u. 17. szám.

Intelligens, jólelkű, gyermekesető leány elhelyezkedne gyermekekhez, csecsemőhöz, vagy idősebb nő mellé gondozónak, vagy házikisasszony-nak úri családban, hol jó bánásmódban részesülne. Feltétlen megbízható. Cím: Páll Ignácné, Dorog, Béla-utca 8.

Csekély díjazás ellenében vidéki háztartás vezetéseiben segédkezne úriúrnó. Cím: Pílz E., Budapest, Sándor-u. 36. IV. 35.

Azonnali belépésre keresek két kisgyermekem mellé gyermekesetőt, lehetőleg egyedülálló, tisztességes, idősebb leányt, ki a könnyebb házimunkák végzésében is segítkezik. Ajánlatokat fizetési igény megjelölésével „Családtag” jelígre kiadható kérék.

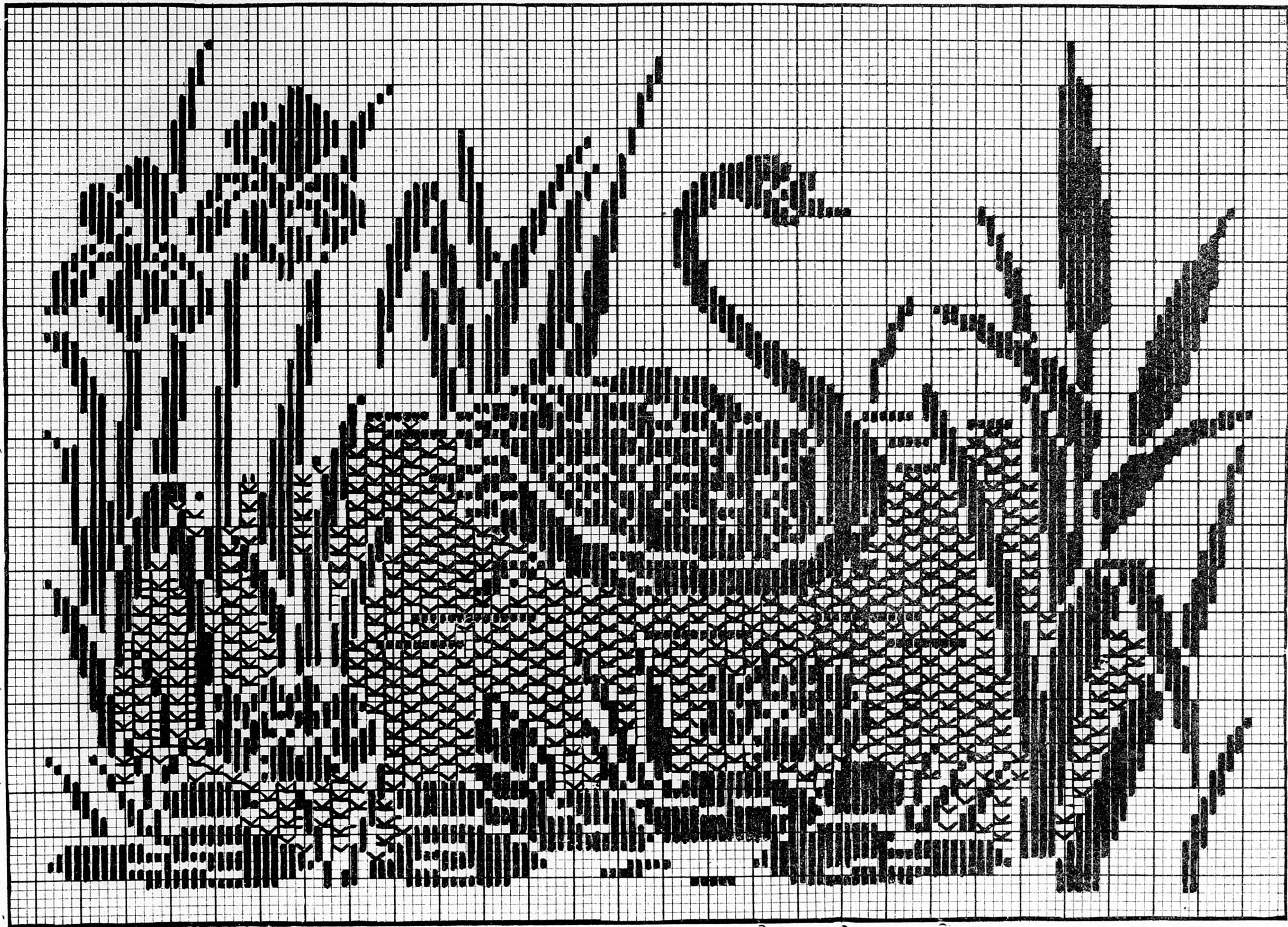
Asszonytársaim, ki fogadna szeretettel úriasszony segítségát otthonában a tél tartamára, csak ellátásért! Választ kérek: Árv. Schneider Jánosné, Csillaghegy, Szatmáry-u. 20. címre.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R.-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. sz. 5822-41. Felelős: vitéz Bánó Lehel igazgató.

KOVALD ELSŐRANGÚAN FEST, TISZTÍT, MOS. **KOVALD**
MÉGIS OLCSÓ, PONTOS, MEGBÍZHATÓ

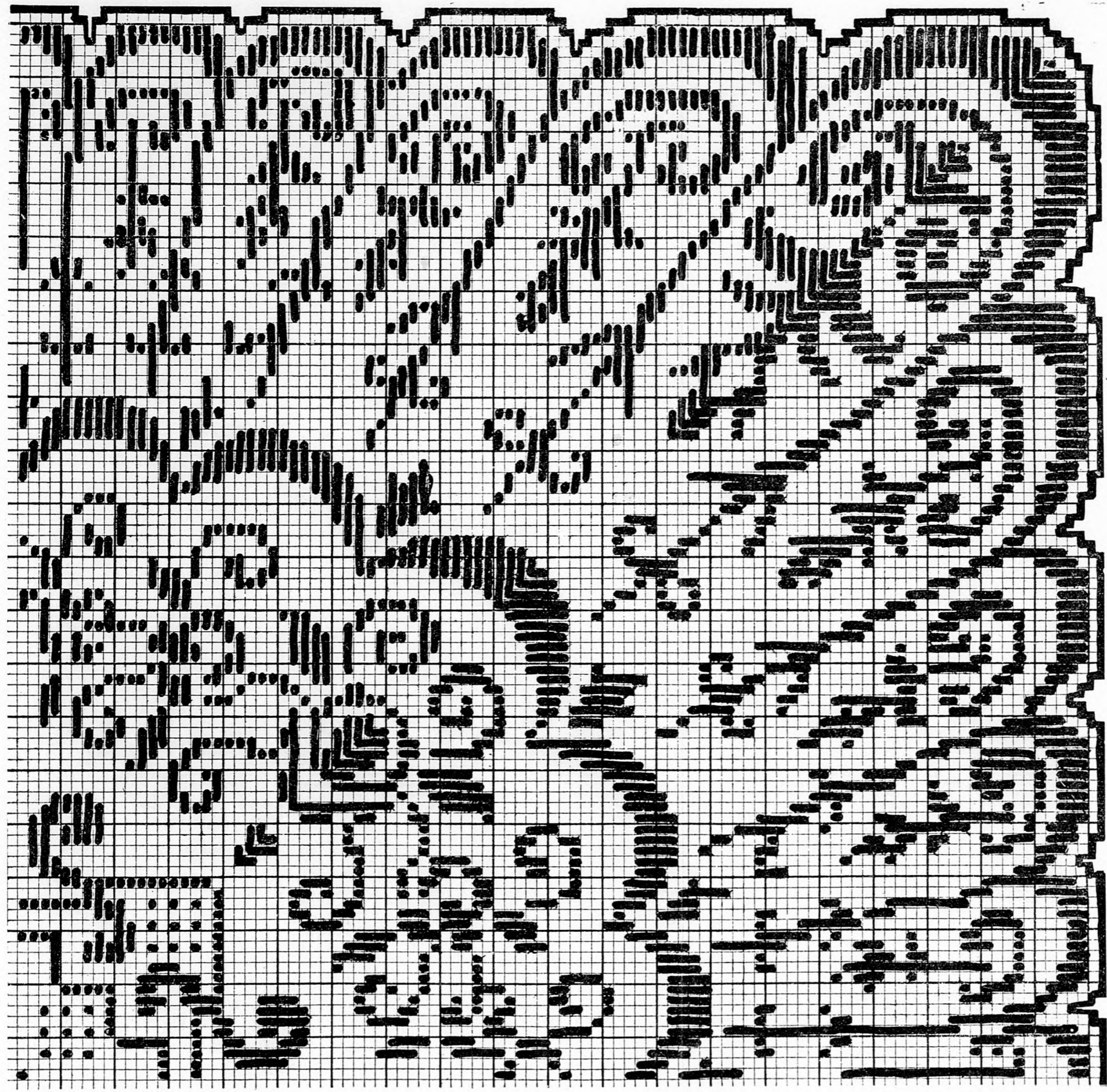
(Állandó havi melléklet)

Filé vagy hörgölt motív függönybe. 104 kocka magús, 143 kocka szeles. 5 mm-es kockákkal készíve 52×71 cm. méretű lesz. Szélesebb függönyhöz nagyobb kockákkal készíjük.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi szeptember havi kézimunkamelléklete

(ÁLLANDÓ HAVI MELLÉKLET)

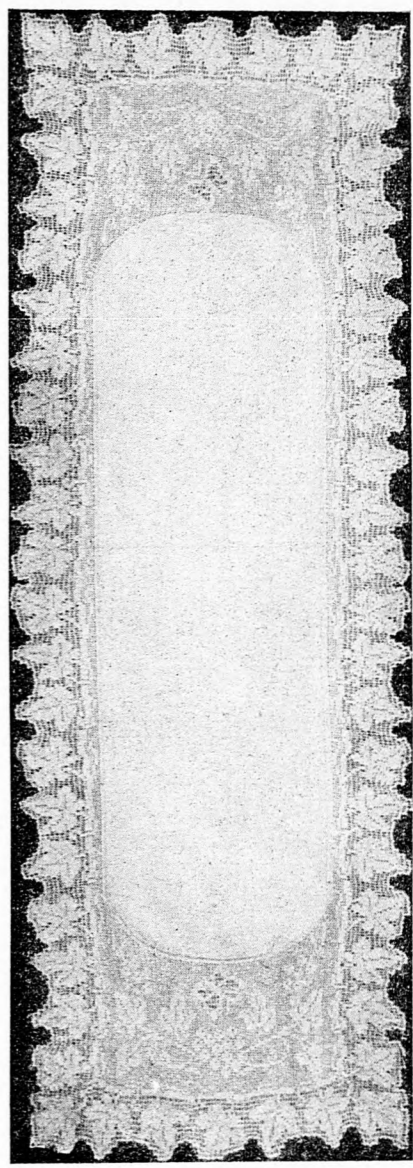
Filé vagy horgolt asztalterítő. 101×101 kocka. Kisebb vagy nagyobb kockákkal készíthük, amint az asztal méret kívánja. Horgolásához sárga vagy zöld gyöngyfonalat használunk, 5-ös számban, 1 matring 5 deka ára P 2.10. Megrendelhető a MUL Kézimunkaboltban, Teréz-körút 6

*Fonalak, hímzőselymek,
függönyök, terítők kézen
és előrajzolva, kaphatók a*

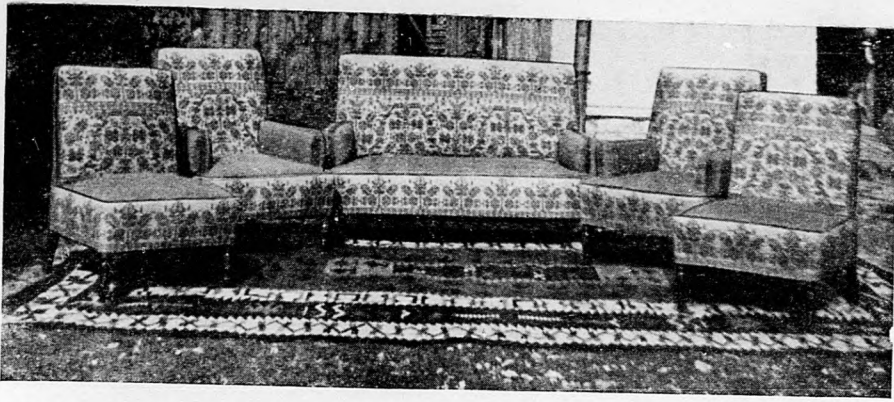
MUL Kézimunkaboltban

Budapest, VI., Teréz-krt. 6.

(Telefonszám: 22-86-09)

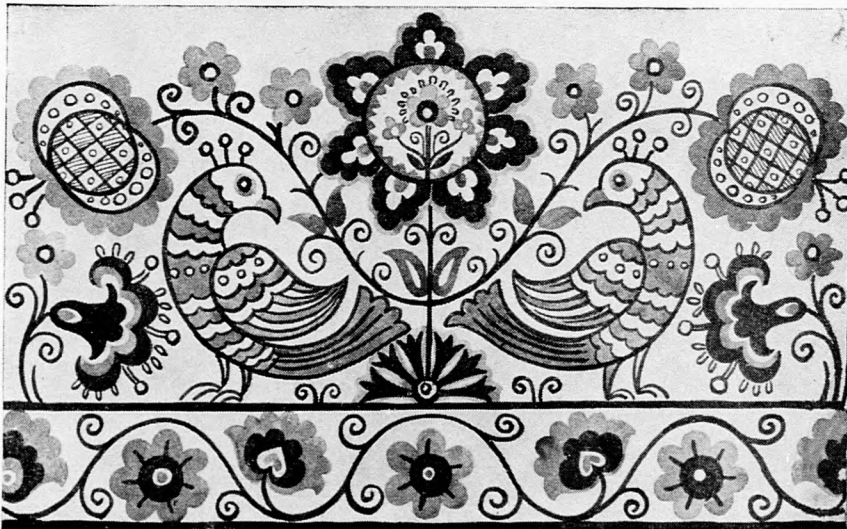
Horgolással vagy filével díszített asztalfutó. A horgolás leszámlolható mintája ára P 2.50.

Torockói hímzéssel készített szalóngarnitúra. Az ülések borítóanyaga elnyűhetetlen késziszőttes, a támláké torlonea-vászon, kék volga-fonállal hímezve. (Szathmáry Jánosné alezredes felesége készítette.)

A fenti garnitúra kézimunkájának nagyított mintája.

Hímzett díszpárna. Fehér pamutvászonra előrajzolva, 40×50 cm. méretben P 4.20. Hímzéséhez jól mosható gyöngyfonál 1 matring 39 fillér. Szúrtsablónja P 1.20. Fonálrendelésnél a vásárlási könyv beküldését kéri a MUL kézimunkabolt, Teréz-kr. 6

Rátétes kézimunkával díszített ruha

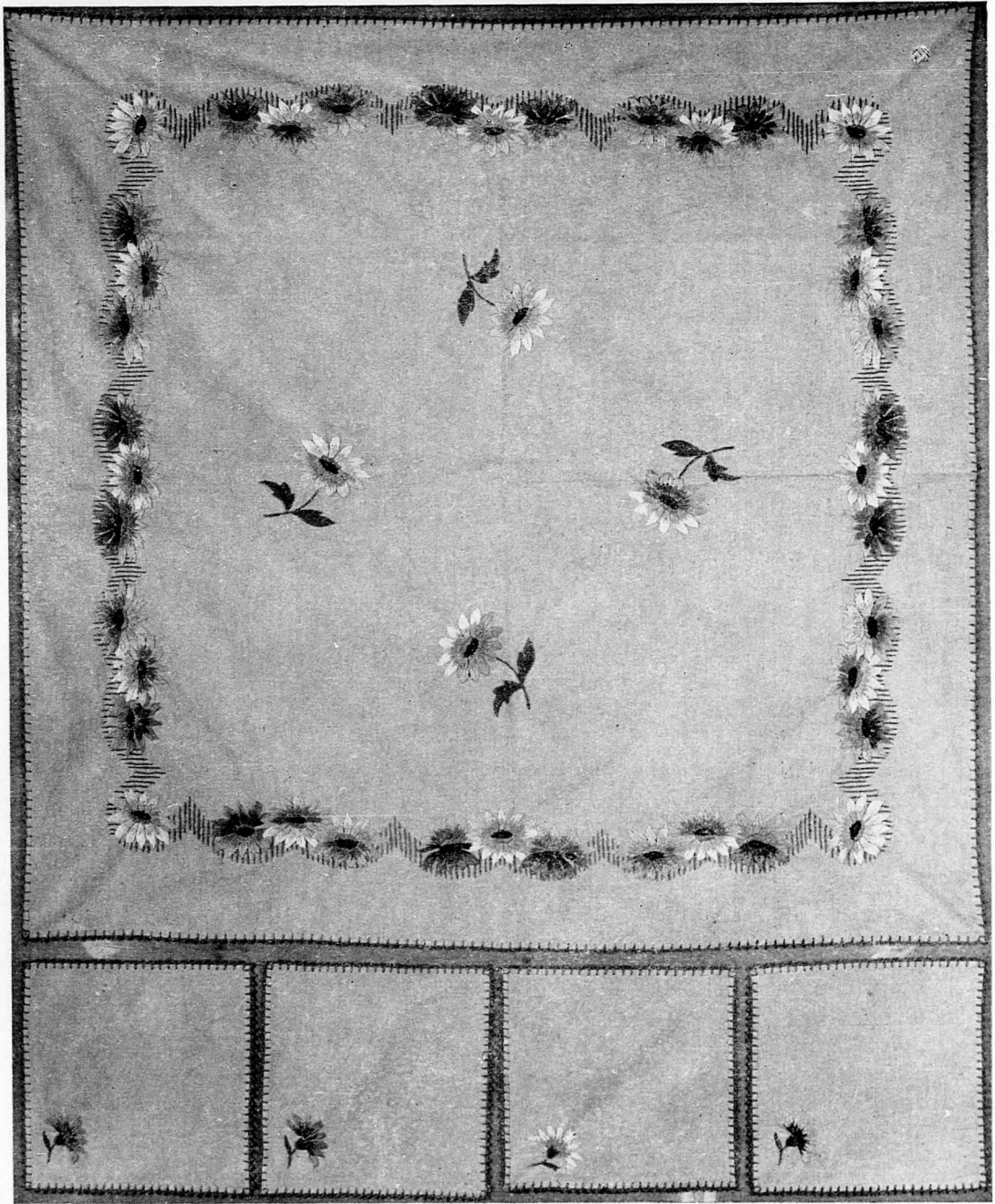
Díszpárna-készítésének montírozása a legszebb kivitelben, olcsó árban.

Oltárterítők készítését a legművészibb kivitelben, vászonra hímzéssel, filécsipkéből és tüllhímzésből bármilyen méretben, rövid időn belül vállaljuk.

Függönyanyagok dús választékban, szép mintákban, minden szélességben kaphatók a

M. U. L. KÉZIMUNKA-BOLTJÁBAN,
Budapest, Teréz-kr 6

MAGYAR NŐK LAPJA

Hímzett zsúrkészlet. Fehér pamutvászonra előrajzolva, a terítő 90x90 cm, a szalvéták 25x25 cm méretben P 9.20. Hímzéséhez színes gyöngyfonál matringja 39 fillér. Szúrtsablónja 3 pengő. Fonálrendelésnél a vásárlási könyv beküldését kéri a MUL Kézimunkaboltja, Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz. Telefonszám: 22-86-09